

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

VERGİ
DAİRESİ

- Yüz bin lira gelir vergisi yatırdın ha ?... İyi iş yapmışsın geçen yıl...
- Sen asıl gelecek yıl gör : Yatırımlar başlıyor !.

B A H A R B İ R Ü M İ T K A P İ S İ D İ R

Yılın ikinci çekilişine katılabilmek için

26
nisan

**AKŞAMINA KADAR TASARRUFLARINIZI
İŞ BANKASINA YATIRINIZ**

20 talihliye, Ankarada 20 Apartman Dairesi • 2 adet
100.000 lira • 40 adet 5.000 lira • 100 adet 1.000
lira • Ayrıca 13 000 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

Çekiliş: 26 Haziran

TÜRKİYE **BANKASI**

EN FAZLA İKRAMIYE VEREN BANKADIR

Ak b a b a

Bayar'ın düşündürdükleri!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

CEVİRGEN AİLESİ :

Va - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nebat Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak başkısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 4 - Sayı : 88

4 Nisan 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GEÇEN hafta, Kayseri Cezaevinden bir adam çıktı: Doktorların raporlarıyla altı ay için...

Nasıl mı çıktı?.. Başı eğik, omuzları düşük, gözleri yerde değil... Bir sessiz dua ile Tanrısına şükürler ederek de değil... Sanki Magosa zindanından Namık Kemal çıkar gibi çıktı: Göğsü gurur ile kabarık, gözleri, herşeyi küçümseyen bir bakışla süzün ve daha ilk adımda hekimleri yalanlayan hoyrat bir çalımla yürüyerek... Yalnız, dudaklarında bir: «Çıktık açık alınla...» marşı ek-sik!

Uslanmamış!.. Bir Mayıs gecesi, ihtilâlin pençesiyle, oturduğu Devlet Başkanlığı koltuğundan sökülüp atılan bir adamda bu caka olmaz.

Uslanmamış!.. İki yıla yakın bir süre, süngü gölgesinde sorguya çekilmiş bir suçluda bu umursamazlık olmaz.

Uslanmamış!.. Hâlâ anaların yirmi beşer bin lira borçlu çocuklar doğurduğu bir batağın sorumlusu, başı bu kadar dik, alını bu kadar açık, dili bu kadar zağlı olmaz.

Uslanmamış!.. Anayasayı çiğneyen, insan haklarını çiğneyen, kar-

şımda direnenleri «karıncalar gibi çiğnerim» diye küçümseyen adamda, bu dille, bu ağızla Yüksek Adalet Divanından bahsetme yetkisi olmaz.

Uslanmamış!.. Daragacından, ancak seksen yıllık nüfus kâğıdı sayesinde kurtulan bir adamda, çevresine, gözleri yaşla dolmadan bakma gücü olmaz.

Onun dilinde, Menderes bir «şehit» tir. Öyleyse, onu şehit edenlerin de bir adı olacak... Celâl Bayar bunu da söyleyebilir mi?

Eğer hemen o gün, gençlerin göğsünde 28 Nisan'ın kalbi çarpmaya başlamasaydı, eğer hemen o gün, çevik kuvvetlerin nabızlarında 27 Mayıs'ın sert vuruşları duyulmasaydı, çoktan söylerdi bunu da!..

Celâl Bayar'ın bütün niyetle i, bir tarikat şeyhinin sarık gölgesinde sakal öperken çektiği ilk fotoğrafta belli olmuştur. Bu resim, onun kafa ve kalbini belirten bir röntgendir.

Kayseri'den Ankara'ya kadar, bütün yol boyunca kanunlar çiğnendi: Kurbanlar kesilerek, alkışlar tutularak, eller, ahnalar öpülerek...

Şu iki gün içindeki olaylar, bi-

zim eski bir inancımızı bir daha doğruluyor: Yassıada'da «Cumhurbaşkanının sorumsuzluğunu» savunan Celâl Bayar'ın baş sorumlu olduğunu!

Onun ite ite, kimini ipe, kimini zindana sürüklediği insanlar, henüz dinmemiş acılarıyla ortada dururken, bir de ne görüyoruz: Hâlâ Yırcı'lar, hâlâ Budakoğlu'lar çevresinde el pençe durmuyorlar mı?..

Evinin eşliğini aşındıran İkbal su-suzu A.P. senatörleriyle milletvekilleri ise, korkarım Meclis çoğunluğunu açacaklar!

Sayın İnönü, tatlı bir sayıklayışla kendi kendisini avuta dursun... Biz, 22 Mart 1963 tarihli şu Washington haberine kulak verelim:

«Amerikan Cumhurbaşkanı Kennedy, dün gece yaptığı basın toplantısında:

«Halkın yarısı okuma, yazma bilmeyen bir ortamda, demokratik ve istikrarlı toplumlar kurulmasını bekleyemeyiz!» demiştir.

Sayın Kennedy'ye teşekkürler ederiz: «Örneğin, işte Türkiye!» demişti için.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Bir pilâv istiyorum, ama kimse duymasın!

Üç günde İngilizce Aziz Nesin

ŞİMDİ, beş evlik bir Türk köyüne gitseniz, orada bile İngilizce bilen bir - iki kişi bulursunuz. Eskiden öyle mi idi?.. Çocukluğumda koca İstanbul'da İngilizce bilen parmakla gösterilirdi. Okullarda yabancı dil olarak İngilizce okuyanlar ilk bizleriz. Öğrencileri yabancı dil için seçerlerken hiç bir çocuk İngilizceye ayrılmak istemezdi.

Okullara İngilizce dersi konulmuştu da, İngilizce öğretmenleri bulunmuyordu. Arana tarana İngilizce öğretmenleri olarak bize bir imam bulunmuştu. Bizim İngilizce öğretmenleri, Edirnekapı dolaylarında bir mescedin imamı idi. Birinci Dünya Savaşında Filistin'de İngilizlere tutsak düşmüş, İngilizler Hindistan'a sürmüşler de orada İngilizce öğrenmiş. Aradan yıllar geçmiş, mumla İngilizce bilen aranırken imam efendiyi bulup bizim okula öğretmen yapmışlar.

Evde «İngilizceyi öğrendim, İngilizce konuşuyorum öğretmenle» diye atıp tutuyordum, babam da inamıyor, sevinliyordu. Bir akşam babamla birlikte Köprü'den vapura bindik, Heybeliada'ya evimize gidiyoruz. Vapurun güvertesinde babamın tanıdıkları da vardı. Karsımızda oturan bir yabancı, anladığımız dille bir şeyler söyledi. Babam:

— Acaba ne milletten? dedi.

Adamın dediğini anlıyordum gibiydi:

— İngiliz... dedim.

— İngilizce konuşsan a... dedi babam.

Babamın arkadaşları da:

— Hadî konuş, konuş! diye üstelendiler.

Adam da durmadan konuşuyor, palıba bir şey soruyordu. İmam İngilizce öğretmenimizden öğrendiklerimizi kafamda şöyle bir toparlayıp, ne olursa olsun diye, adama:

— Vat iz yor neym? dedim.

Adam paldır küldür bir şeyler söyledi; dediğinden hiçbir şey anlamadım. Sussam olmaz. Ben de sanki onun dediğine cevap veriyordum gibiydi:

— May neym iz Hasan... dedim.

Adam yabancı kızdı bana; kızdığını sesinin titremesinden, bağırır gibi konuşmasından anlıyorum, yoksa ne dediğini anladığımı yok...

Heybeliada'ya gelsek de kurtul-

sam şu belâdan diye dua ediyordum. Oysa vapur Kınalıada'dan daha yeni kalkmıştı. Adamın sözünü kesip:

— Hav ar yu? dedim.

Kanapenin sol başında oturan ve bizim konuşmalarımızı dinleyen bir adam hık diye bir ses çıkarıp hıkrıdamaya, sonra da gülmeğe başladı. Ben çok kötü bozuldum ama artık geri dönemezdim. İmam İngilizce öğretmenimizin bize öğrettiklerini kafamda toparlayıp toparlayıp söylüyordum.

— Vat iz dis? Hec yu pensil. Tenk yu...

Adam büsbütün kızdı, kalkıp oturdu, ellerini, kollarını oynatıp uzatarak öfkeli öfkeli bir şeyler söyledi.

— Det iz may buk.

Bu sefer adam saatini göstererek daha yüksek sesle bir şeyler haykırdı. Anlamışım gibi başımı uzatıp adamın kolundaki saate baktım, sonra çok şaşmışım gibi dilimi damağıma çarparak çık çık sesleri çıkarıp, başımı iki yana salladım:

— Noo, noo, noooo!.. dedim.

Kanapenin sağ başında oturan adam öyle gülüyor ki gözlerinden

yaş gelmiş. Anlıyorum, beni utandırmasın diye, güldüğünü görmem için başını öte yana çeviriyor. Yabancı, kol saatini ta gözümeye uzatıp yine yüksek sesle gır gır bir şeyler söyledi. Bu sefer ben de ona bağırarak:

— May nambır is forti van... dedim.

O da bağırıyor. Ben de ona:

— Du yu drink voter? diye bağır-dım.

Tam bu sırada babamın arkadaşlarından biri bana:

— Ne diyor adam? diye sormasın mı? Ben şimdi ne diyeyim?.. Durmak da olmaz, birdenbire:

— «Bu ne biçim vapur, amma da ağır gidiyor. Kaç saattir yollardayız, saate bak, beş buçukta kalktık, hâlâ gelmedik» diyor... dedim.

— Pekî, sen ona ne diyorsun?

— Ben de ona sinirlenmeyin, di-yorum, belki sizin saatiniz bozuk-tur, diyorum.

Kanapenin sol başındaki gülen adam dayanamadı, kalktı aşağıya indi.

Yabancı ile sözüm ona konuşuyorum ama, ne o beni anlıyor, ne ben

onu... Bir yandan da neler konuştuğumuzu, babama ve arkadaşlarına çeviriyordum. Bu patırtı içinde Heybeliada'ya geldik de o yabancidan kurtuldum. Vapurdan iskeleye çıkarken güvertede bizim konuşmalarımıza gülen adam yanıma sokuldu, herhalde öbürleri duymasınlar da utanmıyayım diye kulağıma:

— O adam İngiliz değildi... dedi.

Az kalsın «Biliyorum, Amerikalı idi» diyecektim ki:

— Herif Alman'dı. Ama iyi kaynattın küçük... dedi.

İşte benim ilk İngilizce tercümanlığım böyle bir fiyaskodur. İkincisi daha başarılı olmadı. Orta okulun ikinci sınıfına geçmiştim; yani İngilizcem daha da ilerlemişti. Babam, vapurdaki tercümanlık başarımı önüne gelene anlatıp övünü-yordu.

Adadaki evimizin karşısındaki köşke, o yaz bir İngiliz ailesi taşınıyordu. Babam, «İlle de İngilizlere gideceğiz, güle güle oturun diyeceğiz, sen onlarla İngilizce konuşacaksın» diye tutturdu. Daha önce böyle palavra atmışım ki, olmaz, konuşmam, diyemiyordum. Birkaç kere atlattıysam da sonunda babam elinden tuttu, birlikte İngilizlerin oturduğu köşke gittik. Bahçeden geçip köşkün kapısını çaldık. Bir genç kız kapıyı açtı, yüzümüze baktı. Ben şimdi ne diyeyim? Babam:

— Konuşsan a... dedi.

Canım sıkkın, terslendim:

— Baba, bakalım bu kız İngilizce biliyor mu?.. Herkesle İngilizce konuşulmaz ya...

O sırada kız İngilizce «Ne istiyorsunuz?» diye sordu. Kızın dediğini anladım ama, cevap veremiyordum. Benim sustuğumu gören babam Türkçe:

— Müsü evde yok mu kızım, onunla görüşeceğiz... dedi.

Ben de yarı İngilizce, yarı Türkçe: «Ne de mister, ver iz sür...» falan diye lâflar söyledim. Kız anladığı galiba, bizi salona aldı, ev sahibi İngiliz de geldi. Up uzun, kup-kuru, soğuk mu soğuk, ağrıdizman edilmiş çiroz balığı gibi bir adam... Biz de ayaktaız, o da karşı karşıya duruyoruz. İngiliz bize şaşkın şaşkın bakıyor. Babam:

Nisan balığı!
Gümüşpala — Ulan, sandalı devirecek!

— Haydi söyle, konuş oğlum... dedi.

— Ne söyleyeyim?..

— Komşu olduğumuzu, ziyarete geldiğimizi söyle...

Ter döküyorum utançtan. Bildiğim kırk-dökük birkaç İngilizce varsa onlar da aklımdan uçup gitti. Babamın bile tepesinden bakan İngiliz her hecesi kurşun ağırlığında bir şeyler söyledi.

İmam olan İngilizce öğretmenimiz, bize okuttuğu «Metod Alge» kitabından İngilizce bir çocuk hikâyesi ezberletmişti. Bu, bir köyden kaçan bir küçük farenin macerası idi; çok basit, kısa cümlelerle yazılmış bir hikâye idi. Biz o hikâyeyi ezberlemiştik. Ben hemen o hikâyeyi ezbere okumağa başladım:

— Bir zamanlar bir küçük fare vardı...

O upuzun, çok ciddi İngilizin gözleri büyüdü. Ben devam ettim:

— Bir gün küçük farenin karnı acıkmıştı.

İngiliz şaşkın şaşkın bir bana, bir babama bakıyordu. Adamın dili tutulmuş gibi idi.

— Küçük fare, kilere girdi. Fakat tam o sırada kilerde evin kedisi vardı.

Bir kelimesini bile anlamadığı bir dille benim tıkr tıkr konuştuğumu duyunca övünçten babamın yüzü gülmeğe başladı.

— Kedi küçük fareyi görünce üstüne atladı. Fare hızla çekilince kedi reşel kavanozunu devirdi. Kedi yine fareyi tutmak için sıçradı. Fare kaçtı, kedi yağ şişesini devirdi.

O kuru İngilizin yavaş yavaş yüzü gevşedi, yüz çizgileri yayıldı, gülmeğe başladı. O gülünce bana da bir cesaret geldi.

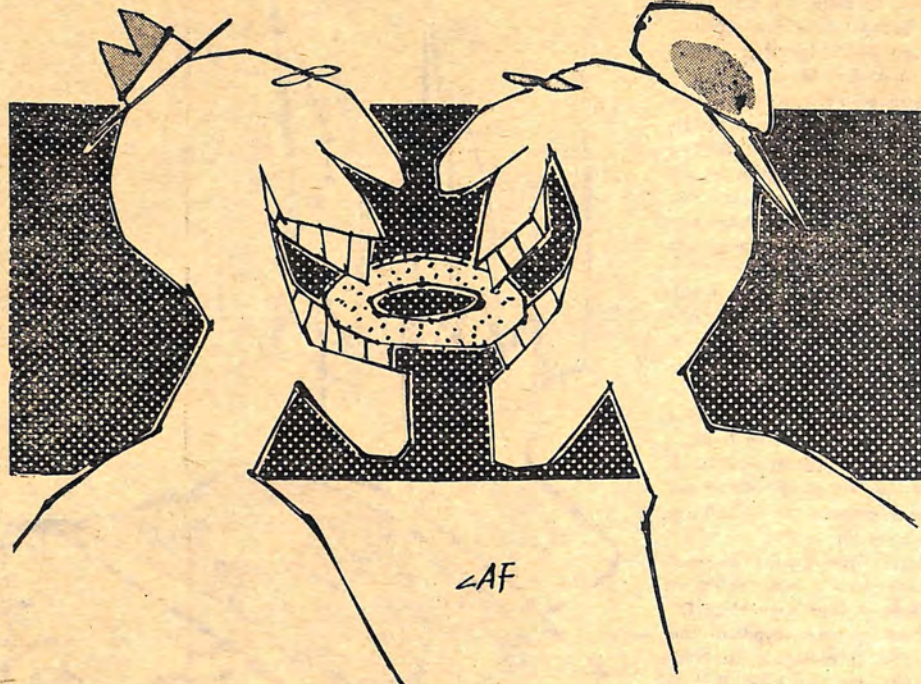
— Kedi, yakalamak için fareye sıçrayınca, fare kaçtı.

İngilizin ağzından ilk kelime çıktı:

— Yes!..

— Kedi un çuvalına dalmıştı.

— Yes, yess!..

Sosyal adalet!

İngiliz kabkahalarla güliyordu. Ellerini omuzlarımıza koyup bizi koltuğa oturttu.

— Fare kaçtı.

— Yes...

Katılıyordu gülmekten...

— Kedi kovaladı...

— Yes...

Hikâye böylece devam ediyor, fareyi yakalamak için oradan oraya sıçrayan kedi kilerde ne varsa devirip döküyor, sonunda fare bir delikten kaçıp gidiyor, ev sahibi de kilerde yakaladığı kediyi, bu kadar zarar verdiği için dövüyordu.

İngiliz, benim yarım yamalak İngilizcemle anlatışından o kadar memnun olmuştu ki, bize bisküvi ile çay ikram etti. Bu sefer o İngilizce konuşmağa başlayınca ben gülererek:

— Yes, yes... diyordum.

«Gudbay» deyip köşkten çıkınca babam:

— Neler söyledin de herifi o kadar güldürdün? dedi.

— Baktım herif somurtuyor, biraz şaka yaptım... dedim.

Üçüncü tercümanlığım ilse son sınavtayken oldu. Ehh, az buçuk İngilizce konuşabiliyordum.

Bir gün Köprü'den giderken iki İngilizin yoldan geçenlere bir şeyler sorduklarını gördüm. Yanlarına sokuldum. Boğaziçine gitmek için nereden vapura bineceklerini soruyordular. O kadarcık meram anlatabiliyordum.

— Ben de gidiyorum, birlikte geldelim... dedim.

Benim maksadım onlarla konuşarak biraz pratik kazanmak. Çünkü bir emekli deniz subayı olan o zamanki İngilizce hocamız her derste «Prektis meyks perfekt» derdi.

İki İngilizle çok iyi konuşup anlaşıyoruz. Birinin mavimsi renkli spor caketinin üst cebli üstünde «R. A. F.» harflerinden işli bir arma vardı.

— Bu harfler nedir? dedim.

— «Kraliyet Hava Kuvvetleri - Royal Air Force» demektir, dedi.

Adam yedek subay, havacı binbaşı, hem de mühendismiş. O zaman Karabük demir fabrikası yeni yapılıyor. O fabrikayı kuracak olan mühendislerden biri imiş. Çok iyi anlaşıyoruz. Bilet alacağımız zaman İngiliz bana:

— Kevikleer... dedi.

Bu kelimenin anlamını bir türlü çıkaramıyorum. İngiliz anlatamaktan sıkılmış «Kevikleer» diye bağırıp duruyor. Yanımdan ayırmadığım bir küçük İngilizce sözlük vardı. Sözlüğü açıp baktım, böyle bir kelime yok.

— Nedir Kevikleer? diyordum.

O boyuna:

— Kevikleer, Kevikleer... diyor.

Etrafımıza kalabalık toplandı. Kalabalığın içinden bir çımacı:

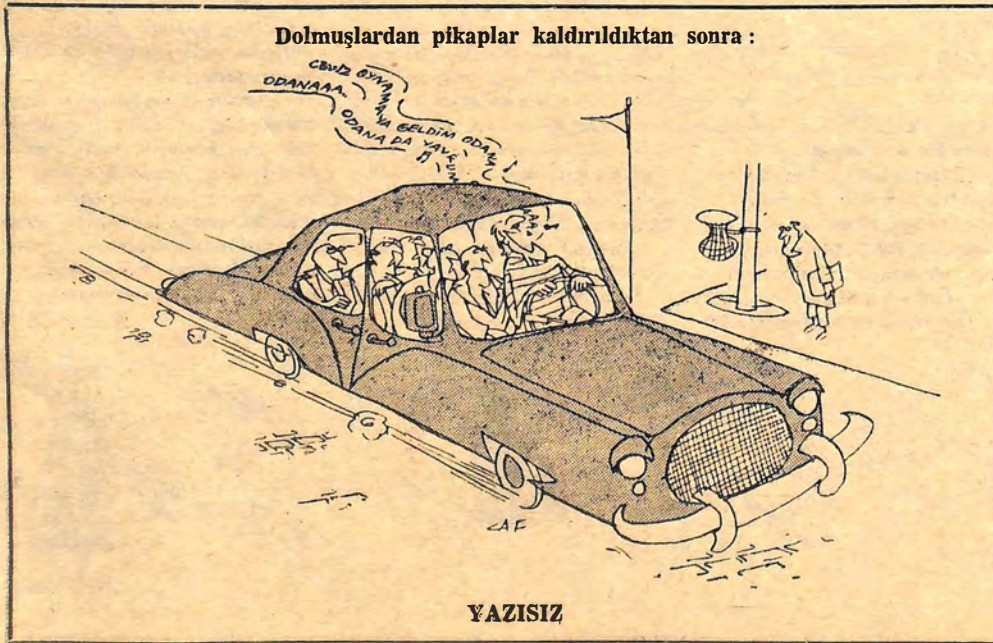
— Yahu, anlamıyor musun, herifler iki saattir «Kavaklar, Kavaklar!» diye bağırıyor be!.. dedi.

Hay Allah... Oysa onlar İngiliz ağzıyla Kevikleer diye «Kavaklar» derlermiş; Kavaklara gidecekler.

Kavaklara bilet alıp vapura bindik. Boyunlarında dürbünleri, fotoğraf makineleri asılı, boyuna fotoğraf çekiyorlar.

Dönüşte vapur Beykoza gelince,

(Lütfen sayfayı çevirin!)

İki polis gelip İngilizleri aldı. O zamanlar burada daha çok Almanların borusu öterdi, İngilizler, Amerikalılar yabancı sayılırdı.

İngilizler polislere dertlerini bir türlü anlatamıyorlar. «Aman bizi bırakma!» diye rica ettiler. Birlikte karakola gittik. İşin içyüzü anlaşıldı. İngilizler vapurda giderken dürbünle baktılar, Boğazın fotoğraflarına çektiler ya, sıkı yurttaşlarımızdan birisi ilk iskelede inip:

— Şu vapurdaki gâvurlar, mübarek Boğazımızın resmini çekti! diye ihbar etmiş. O iskelenin polisi de Beykoz karakoluna telefon edince, İngilizleri yakalamışlar. Benim tercümanlığımı adamların ifadeleri alındı, sonra iki polis onları İstanbul Emniyet Müdürlüğüne götürdü. Orada da ifadeleri alındı, filmler makinelerden çıkarıldı ve İngilizler serbest bırakıldı.

İki İngiliz, tercümanlığımı teşekkür olmak üzere, beni kaldıkları Park Otele yemeğe çağırdılar. Gittik. Yemekten önce dayadılar önüme viskiyi... O zamanlar İstanbul'da viskiyi bilen kaç kişi? Ben de hayatımda ilk defa viski içiyorum. Bardağım boşaldıkça ikisi birden dolduruyorlar. Bardağımı bir biri dolduruyor, bir öteki... İçice sarhoş olmağa başladım. Adamlara «Birer birer koyun viskiyi! İkiz birden doldurmayın!» diyeceğim ama bir türlü «birer birer» in İngilizcesi aklıma gelmiyor. Biliyorum ama, sarhoşlukla unutmuşum. Ben de o hâl ile bunlara, «birer birer» diyeceğim sözde:

— Vanar vanar yahu, vanar vanar!.. dedim.

Üçüncü tercümanlığım da işte böyle bir flyaskodur. Ama dördüncü tercümanlığımı beğeneceksiniz. Türkiye'ye Amerikan yardımı daha yeni başlamış ve ilk Amerikan yardım heyeti yola çıkmış. Bizim dalrede (Dalrenin adı söylenmez, mahremdir) ilk Amerikan yardım heyeti başkanına tercümanlık edecek birini arıyorlar harıl harıl... Bula bula beni bulmuşlar. Çalıştığımız yerin üstü olan zat beni çağırıldı. Oda-sında ileri gelenlerimizden üç kişi daha vardı.

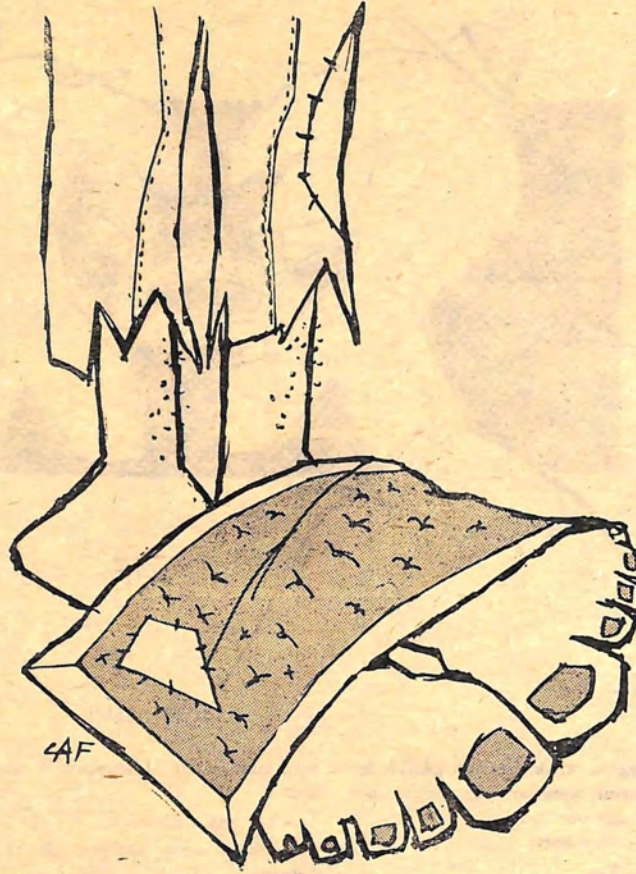
— Tercüman olarak seni seçtik. Heyet başkanına sen tercümanlık edeceksin... dedi.

— Aman efendim, dedim, bendeniz İngilizce bilmem...

— Odadakilere biri çok sert:

— Nasıl bilmezsin, dedi, pekâlâ da biliyorsun...

Hoppala...

«Ayağımı yorganına göre uzat!»

— Efendim, bilsem niçin yapmıyayım, bu vazife benim için şeref... Ama bendeniz İngilizce bilmem. Yok, Amerikan yardım heyeti başkanı Türkçe biliyorsa başüstüne...

— Amerikalı Türkçeyi ne bilsin...

— Burada uzun zaman kalacaksa ilkin Türkçe öğreteyim, sonra gezdiririm İstanbul'u...

— Odadakilere başka biri:

— Biliyorsun, biliyorsun... dedi.

— İngilizce bildiğimi ben bilmiyorum, siz biliyorsunuz, öyleyse biliyorumdur.

— Tabii biliyorsun, biz senin siciline baktık, okulda İngilizce öğrenmişsin...

— Allah Allah... Okulda İngilizce okuyan bir ben miyim?..

— Efendim, iyi İngilizce bilen başkaları var, ben bilmem...

— İngilizce bilen var ama, onlar meslekten değil. Görüşmeler mahrem, çok mahrem. Herkese güvenilmez. Senin siclinde, yabancı dil hanesinde «Mükemmel İngilizce bilir,

fevkalâde konuşur, pratiği de kuvvetlidir» diye yazılı... Tevazu gösterme!.. Senden iyi İngilizce bileni, hem de meslekten ve güvenilir bir arkadaşı nereden bulalım?..

İşte dördüncü tercümanlığım da böyle oldu. Heyet başkanının gelmesine üç gün vardı. Ben üç gün, geceli gündüzlü İngilizce çalıştım. Aradan yıllar, yıllar geçtiği için eskiden bildiklerimi de tüm unutmuşum.

Kendi kendime hesaplıyorum: Bu adam bana neler sorar?.. Şunu, şunu, şunu sorar diye tasarlayıp deftere yazdım. Bu soruların cevaplarını da yazdım soruların karşılığını; başladım bunları ezberlemeğe... Eğer bu yazdıklarımı sorsa, mükemmel anlaşıcağız. Kendi kendime «adama İstanbul'u gezdireceğim diyorum, öyleyse İstanbul'un tarihi yerlerini anlatırım. Bunların İngilizcelerini yazıyorum.

Adam amiral. Öyleyse denizle ilgili şeyler gerekli... Barbaros'un, Tur-

gut Relsin hayatlarını İngilizce olarak ezberledim.

En sonunda heyet geldi. Ben bir sabah kaldıkları otele gidip, heyet başkanının huzuruna çıktım. Büyük bir başarı ile, İngilizce olarak kendimi tanıttım ve tercümanlık yapacağımı söyledim. Adam da beni sahidin İngilizce bilir sanarak bir şeyler söyledi, ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım.

O ne söylüyorsa söylüyor, varsın söylesin, ben de ezberlediklerimden, kendimce uygun düşenlerini söylüyorum.

Amiralle sokağa çıktık. Bir şeyler o bana söylüyor, ben de ona söylüyorum. İkimiz de ayrı ayrı tellerden çalışıyoruz. Öyle sıkılıyorum ki... Baktım olmayacak, bir kurnazlık edeyim de dedim, barı ona konuşmak fır atı vermeden ben sorayım: — Yolculuğunuz nasıl geçti efendim?..

O bir şeyler söyledi ne dedi ise... Ben yine sordum:

— Buradan sonra nereye gideceksiniz?..

Yine birşeyler söyledi. Ben boyuna soruyorum. Ben sıkılmaktan kurtuldum ama, bu sefer amlralı sıkılmağa başladı; adamın halinden belli sıkıldığı...

Bana şunları şunları sorar diye üç gündür hazırladıklarımdan bir tanesini bile sormuyorum. Başladım adama önceden ezberlediklerimden İstanbul'un fethini anlatmağa... Barbaros'u da anlattım. Zavallı adam sustu, tek kelime konuşmuyor.

Öğle yemeğine otele döndük. Ben otelin salonunda onu bekledim, ama çıkmadı ortaya... Otel personeline biri gelip:

— Amiral Ankara'ya hareket etti beyim... dedi.

Yardım heyeti benim tercümanlığım yüzünden programını değiştirmişti. Aradan bir ay kadar geçtikten sonra Amerika damgalı bir mektup aldım:

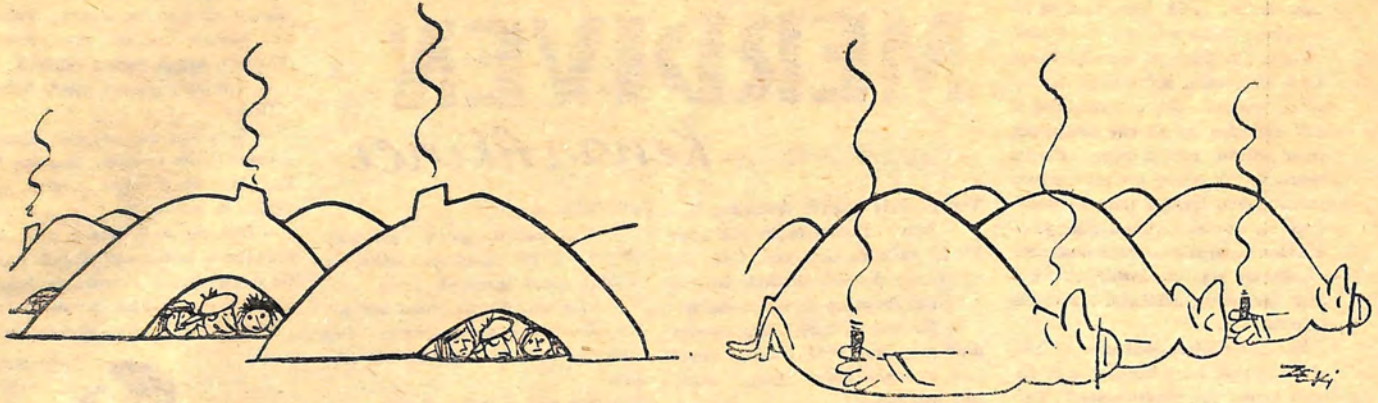
«İstanbul'daki yardımlarınız ve gösterdiğiniz ilgi ve başarılı hizmetleriniz için teşekkür ederim.»

Altında yardım heyeti başkanının imzası vardı.

O gün bugün, aradan yıllar geçti, boyuna İngilizce çalıştım ve öğrendim. Artık her ne istersem, karşımdaki İngilizce, Amerikalıya anlatıyorum. Ne var ki karşımdaki bana İngilizce olarak hiçbir şey anlatamıyor. Tabii anlatamazlar; yalnız benim çalışmamla olmaz ki, onların da çalışıp İngilizce öğrenmeleri gerekir!

Aziz NESİN

«Biz bize benzeriz!»

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!..

Sevgili dinleyiciler!.. Baharla beraber nakları kanlanmaya, mızrapları canlanmaya başlayan ünlü ses ve saz yıldızlarımız, sizlere sunabilmek için yepyeni şarkılar ve türküler meşketmektedirler. Herbiri ayrı ayrı sürprizler taşıyan bu psiko-sosyal eserleri, gelecek yayınlarımızda sunacağımızı müjdeledikten sonra bu haftaki programımızı açıyoruz.

Günümüzün ilk solisti, son haftaların yarım porsiyon ses yıldızlarından Seyfi Öztürk!..

Bu genç ve hareketli sanatçıdan, üstadı Osman Bölükbaşı'na adanmış bir türkü dinliyeceksiniz:

Bâbı siyasette kapanıp kaldın,
Çıkıyor ağzından ses Bölükbaşı!
Sensiz meydanların tadı çıkmıyor,
Karayel misali es Bölükbaşı!

Parti kantarında tartılmaz idin,
Her köhne şilteye örtülmez idin,
Aslana, kaplana yırtılmaz idin,
Kedilere dedin: Pes Bölükbaşı!

Hey Seyfi!.. Bu işler biraz uzunca.
Şimdi değer aynı: Altına, tunca.
Yedi dilden lâf ederdin kızınca,
Vıy Bölükbaşı vıy!.. Yes Bölükbaşı!..

İkinci solistimiz?.. İkinci solistin adını vermiyeceğiz... Çünkü o kadar benzeri var ki!.. Bu bakımdan ikinci solistimizin okuduğu parçayı açık arttırmaya koyuyoruz, kim üzerine alırsa ona aittir!

Deli gönül gezer gezer gelirsın,
Her partiden ayrı kısmet ahırsın,
Nerde koltuk görsen orda kalırsın,
Ben senin kahrını çekemem gönül!

Ne bir düzenin var, ne idealin,
Seçimde kargayı güldürür hâlin,
Sevaplar kendine, ele vebâlin,
Ben senin kahrını çekemem gönül!

Uzayda uçarsın, fizik bilmezsin,
Notalar yazarsın, müzik bilmezsin,
Program, prensip, tüzük bilmezsin,
Ben senin kahrını çekemem gönül!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Ses ve söz yıldızlarımızın bir kısmı memleket

sahnelerinde böylece alabildiğine konser verirken son günlerde ancak özel toplantılarda özel programlar tertip eden bir ünlü sanatçımız hep mikrofona gerisinde kalmaktadır. Özel ses kayıt cihazlarıyla ağırlaştığımız türkülerden birini gür sesli yıldızımız Alpaslan Türkeş'in sesinden aynen veriyoruz:

Çıktım yücüne seyran eyledim,
Politika çayır - çimen görünür.
14 lerden birkaçını peyledim,
Tarihler karşımda roman görünür!

Yücelerde cücelerle görüştük,
Küskün idim, cümlesiyle barıştık,
Katre olduk halk içine karıştık,
Yolların üstünden duman görünür!

Kimi putlaştırır, kimi yakınır,
Kimi ayasını çöpten sakınır,
Herkes gözlerini açmış bakınır,
Gemileri batık liman görünür!

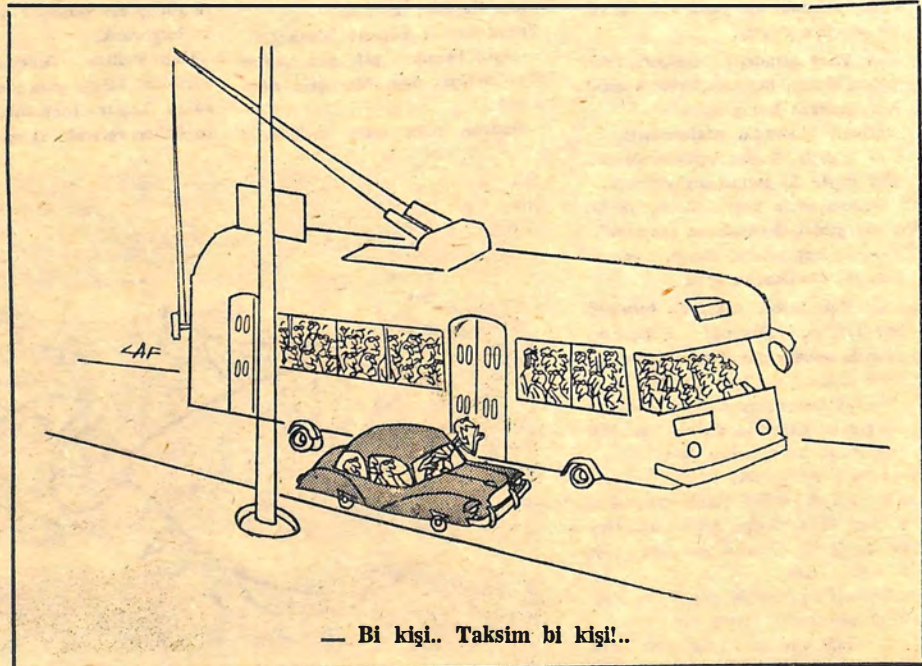
Doğu ardındadır, önünde batı,
Temel atılmadan kurulmaz çatı!
Çekin, eyerleyin şol yağız atı,
Bana süvariler yayan görünür!

Ve... Türkeş'ten sonra.. A.P. topluluğunun genç korosundan küçük bir oyun havası:

Mektebin bacaları,
Ders verir hocaları,
Koalisyon kızının
Geçimsiz kocaları!..

Atalım mı iki gözüm, atalım atalım mı vay!
Rakıyı şaraba katalım mı vay!..
Bir koltuk uğruna yatalım mı vay!..

Sevgili dinleyiciler, bu hafta yayınıımız burada bitiyor. Gelecek programda yeniden buluşmak temennisiyle hepinize mutlu günler. Hoşça kalın!..

— Bi kişi.. Taksim bi kişi!..

Dedem, tanınmış, değerli bir adamdı. Biz evcek onun zekâ ve anlayışının etkisi altındaydık. Dudaklarımızı kımıldatsak ne söyleyeceğimizi bilir, daha biz söylemeden cevabını verirdi. Bir yabancı gelse ayak sesinden, ya da zile basısından tanır «Gidin kapıyı açın, filanca geldi» der ve gelene hiç yüzüne bakmadan «hoş geldin filanca» derdi. Öyle ki, düşüncelerimizi bile yüzümüzden anlardı da, onun hoşlanmayacağı bir şeyi düşünebilmek için ayrı bir odaya çekilmek zorunda kahrıldık.

Alle tarihîmizde dedemin herhangî bir fikrine karşı koyduğumuz hemen hemen hiç görülmemiştir. Karşı koymak bile bir kaç kelimeyle elimizi kolumuzu bağlayıverir..

İşte bu yaman adam da her insan gibi eskidi, ihtiyarladı. Duyu organları körleşti, bozuldu.. Gözleri iyi görmemeğe, kulakları işitmemeğe başladı.. Şeş beş görüyor, bayram haftasını mangal tahtası anlıyor.. Fakat her ihtiyar gibi onun da eskimeyen bir yanı kaldı: Huyları!

Huyların ve alışkanlıkların, bozuk pusula gibi yanlış yön gösteren bozuk duyu organlarının elinde ne hale gireceklerini az çok düşünebilirsiniz. Ben dedemin durumunu anlatacağım size:

İlk büyük yanlışlık bu gün gibi hatırlımda: Dedem elindeki kitabı yüzüne bir yaklaşıtıp bir uzaklaştıracak sözde okuyordu. Kapının zil çaldı. Dedem iyice kıstığı gözlerini elindeki kitaptan ayırmadan:

— Açın, dedi, Şaban Hulûsî bey geldi.

Açıp baktık; gelen Şaban Hulûsî bey değil, iki gündür uğramayan çöpçü.. Bizim şaşkınlığımız zavallı çöpçüye de geçmiş olacak, kapıda dikildi kaldı. Durumu nasıl idare edeceğiz diye düşünüyoruz. İhtiyara yanlışlık yaptığını söylesek muhakkak yüreğine iner. Biz düşünür dururken dedem kaldığı sayfayı ısratleyip kitabı bir yana attı. Yürüdü çöpçüye doğru:

— Vaay birader-i canberberim Şaban Hulûsî bey biraderim benim! Nerelerdesin kaç gündür?

Çöpçü büsbütün afallamıştı:

— Vallah begim yetiştiremiyoh..

Aha beyle iki günde bir gelyoh..

Dedem orali değil. Miting nutku çeker gibi bağırmadıkça işitmezdi.

— E, hoş geldin, deyip, çöpçünün iki yanağından öptü:

— Bak helee, sakal da bıraktın ha? İyi iyi.. yakışmış! Çöpçünün uzamış sakallı yanağını iki parmağıyla makaslayıp bize döndü:

— İyi tanıyın çocuklar: Hatırat-ı Nergis ve Fâhîşât-ı Belkis romanlarını yazan bu adamdır işte!

Çöpçü telâşlandı:

— Vallah billâh ben yazmadım begim. İkki gözüm çıhsın ki.. İftire etmişler.. Ohuma yazmam yoh ki ben yazam..

Dedem bu kez de çöpçünün elindeki süpürgeyi işaret etti:

— Hadî ver şemsiyenî çocuklara da geç oturalım biraz.. Babamın akla başına gelmişti. Hemen stildi.

MERDİVEN

Kenan Akıncı

Var gücüyle bağırdı dedeme:

— Şaban Hulûsî beyin çok acele bir işi varmış! Geçerken şöyle bir uğrıyayım demiş!.. Müsaade istiyor!

Dedem babama ters ters baktı:

— Ne bağıryorsun? Ben duydum mı yanı? Pekî Hulûsî beyciğim müsaade sizin. Tekrar beklerim inşallah..

Dedemin «Şaban Hulûsî Bey» ini uğurladık.

Bana kalsa dedeme durumunu güzelce anlatıp ona göre davranması gerektiğini söyleyeceğim fakat babam bırakmıyor. İlerde Dedemin hayatını yazanlar: «Ünlü edibimiz son günlerini onun değerini anıyamayan hain oğullarının yanında sevgi ve saygıdan mahrum olarak geçirdi» demesinlermiş.

Birinde de başka bir olay oldu: Annemle, komşumuz elektrikçi Hakkı'nın kaynanası Fitnat hanım kapı önünde ayaküstü bir şeyler konuşuyorlardı. O sırada çalışma odasının kapısında belliren dedem birden atıldı Fitnat Hanıma doğru:

— Vaaay, bu ne sürpriz Selâmi Haydar beycim!

Uzattı kollarını kadının boynuna.. Bir sarmaş dolaş.. Fitnat hanım dedemin durumunu biliyor az çok..

— Aman, dedik. İdare et..

Zavallı kadın idare edecek ya, dedem pek idare edilecek gibi değil..

— Yahu Selâmi Haydar, sen ne kadar şışmanlamışsın böyle.. Maşallah ceket te glymiyorsun artık.. Heh heh hee.. Şu omuzlara bak. Sen adamakıllı et bağlamışsın yahu.. Ütü! Şu göğüslerine de bak.. Şey göğsü gibi.. Sen zayıfla biraz Selâmi Haydar, zayıfla..

Fitnat hanım küplere binmişti:

— Ayol kendine gel, ben tiyatro karısı dilim.. Aaa.. Moruğun zoruna bak..

Dedem, güya onun dediklerini

yüzünden anlıyor:

— Yok canım, geçen gelişinde böyle değildin. Kupkuru, sıksa bir şeydin. Şimdi maşallah..

— Ayol muncıklama ötemi beriml..

— Öte-beriyi sonra alırsın. Geç otur şöyle de biraz muhabbet edelim..

— Sen muhabbetini etmişin vakitlen.. Utannıaz herif!

Fitnat Hanım, bir salkındı, kurtuldu dedemin elinden. Gidiş o gidiş.. Bir daha da bizim eve uğramadı.

Dedemin bir başka yanlışlığı var ki hatırladıkça içim sızlar:

Efendim, «Jale» diye, uzun boylu, sarışın, güzel ml güzel bir kızla tanışmışım. Allesi de oldukça zengin.. Kızla bir süre konuşup seviştikten sonra anlaştık ve evlenmeğe karar verdik..

Bizimkilerden, dedemden başka hepsi biliyor meseleyi. Ona açmasak olmaz. Açtık, anlattık.

— Bir defa göreyim, dedi.

Jâle'yle buluştum, dedemin de kendisini görmek istediğini, bunun için bize gelmesi gerektiğini söyledim.

Kızın geleceği gün öğleden önce ortalığı sılıp süpürdük. Abajurların tozunu aldık, eşyaların yerlerin değiştirdik.. Bir güzel hazırladık evi.

Öğleden sonra, kararlaştırdığımız saatte Jâle'yi dışarıda karşıladım. Üzerine, siyah-beyaz yatay çizgili bir etek ve blüz giymiş, daha da güzelleşmişti. Arahık bırakılmış dış kapıdan sessizce eve girdik.

Babam düşünmüştü bu şekilde girmemizi. İhtiyarın, kıza bizden önce görüp bir yanlışlık yapmasından korkuyorduk.

Hep birlikte dedemin odasına yürüdük. Jâle'yi oda kapısında bırakıp ihtiyara yaklaştık. Babam önce haber verecek ki son dakikalar-

da bir yanlışlık yapıp biletmiş bir durum yaratmasın. Zaten babamdan başkası sesini duyuramıyor. Yaklaşıp bağıra bağıra bildirdi:

— Gelinimiz gelecek şimdi baba!

Dedem:

— Gelinimiz mi gelecek?.. Humm.. diyerek başını kaldırdı.. Boş boş bakan bulanık gözlerini etrafta gezdirdikten sonra:

— Öyleyse, dedi, ortalığı niye dar-madağınk bıraktınız? Çabuk kaldırım o merdiveni oradan da bunlar ne tertipsiz insanlar demesin..

Abajurların tozunu alırken getir-

dilmiş merdiveni çoktan götürmüşük oysa.. Merdiven diye gösterdiği tarafa baktık: Eyvah Jâle! Kapı pervazına dayanmış bekliyen Jâle..

— Aman Jâle, dedim. N'olursun kımıldama..

Kımıldarsa ihtiyar elden geçecek. Yanlışlığını öğrenmesi çok tesiri yapar muhakkak.. Ölürl gider.

Biz, ne yapacağız diye düşünürken dedem güldü:

— Kaldırın o merdiveni diyorum! Fazla tereddüte gelmez, dedeme itiraz da çok tesiri yapar çünkü.

Babam omuzlarından, ben bacaklarından Jâle'yi kaldırdığımız gibi karga tulumba dışarı götürdük.

Ben şaşkın bir öfkeyle Jâle'ye:

— Dedem bu yanlama çizgileri merdiven basamağı sandı.. Allah'a kına bulamadın mı glyecek doğru dürist bir şey?.. diye çıkışınca, o:

— Merdivene daha az benzleyen birini bul, dedi ve kapıyı yüzüme çarpıp gitti..

Deliye dönmüştüm.

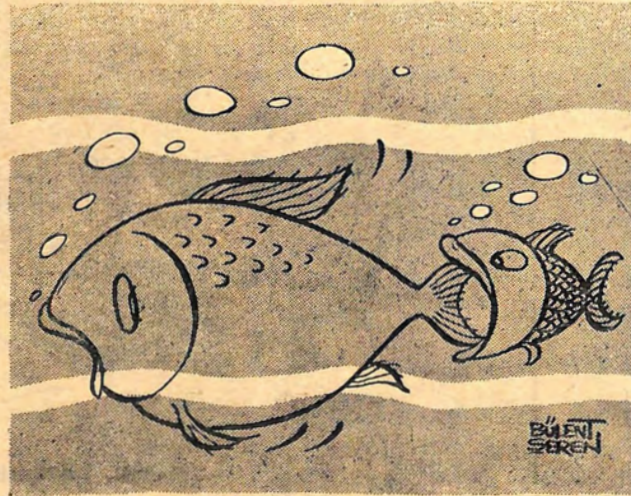
— Hay senin ferasetin yerine dilbine batsın! diyerek dedemin odasına yürüdüm.

En ağır sözlerimi söylemek üzere ağzımı açacaktım ki o, tatlı bir gülümsemeyle doğruldu:

— Buyur kızım, buyur evlâdım.. Demek gelinimiz sensin ha? Maşallah, maşallah.. Bu ne endam, bu ne letâfet, bu ne zerâfet.. Buyur kızım, öp bakayım elimi..

Dudaklarımda sessiz küfürlerle, çaresiz, öptüm elini dedemi!

Kenan AKINCI

Nisan balıkları!

Mart ayından : Seçme şiirler

«Dost» tan :

«Şimdi iğreniyorum aptallığımdan.
Çocukluğumdan beri beni bırakmı-
yan o saygısız aptallığımdan.
Oysa ben ayrıca onu seviyorum da.
Gizli gizli. Seviyorum da.
Çünkü, aptallık ne de olsa, insa-
nın bir yanındır. Onu bırakmaz.
Onun insanı bırakmayışı gibi.»

Ali PÜSKÜLLÜOĞLU

«Dost» tan :

«Çünkü ben
Yani ben
Bilhassa ben
Sonra peder merhum
Afedersiniz
Ben
Neyi pek sevdiğimi pek bilmiyo-
rum
Ama ben.»

Suat TAŞER

«Varlık» tan :

«Günahlar haşhaş sütü ilkin bem-
beyaz
Güneşler değdi mi afyon olmakta
Sevişirken ölüyor muyuz biraz.»

Hasan ŞİMŞEK

«Otağ» dan :

«... Ve devam eder
Bir sen kaldıydın Ayşe önüme di-
kilmedik
Gâvurun kızı seni, haspanın hası
seni
O ne burun kıvrırmak, gültip geçi-
vermek ha
İlkin haber salıp ta sonradan gel-
memek ha»

Tahir Kutsal MAKAL

«Su» dan :

«İstanbul
En ince yerinde kuşkonmaz dal-
larının
Bir güvercin ayağı usulca oturmuş
yeşile
Kamçılı yaşamlarda dişice arzu-
lara gerinmiş»

Kadim ŞAHİN

«İlgaz» dan :

Bilinmez zamanların sonsuzluğun-
da
Ömürle ölçülerin mesafelerin
Son dönemecinde beklerim seni
E..ğ..e..r
is
ter
sen.»

Şükri GÜZEL

«Çatı» dan :

«Sevgilim
İşte al mendilim
Ağlarsan gözyaşını
Nezle olursan
Burununu sil.»

Asım KONAKLI

TIYATRO :

KOCA BEBEKLER

Bu oyuna «Koca Ne Bekler» adı da verilebilirdi. Zavallı bir kocanın acıklı serüveni... Yüreklere acısı bir rezaletler serisi... Gözyaşartıcı sahneler ve bombalar... Bir odanın içinde eski ko-
cası, yeni kocası ve aşığı... Yazıyoor! Koca bebekler felâketini yazıyor! Cinayeti yazıyoor! Afı yazıyor!

Sayın okuyucularım, bu oyunu kim yazmış biliyor musunuz? Nerden bileceksiniz? Söyliyeim bari: Harold Brook ile Kay Bannerman yazmış. Neden yazmışlar diyeceksiniz? Onu da söyli-
yeyim: Lâf olsun diye yazmışlar. Nasıl yazmışlar demeyin! Ne bileyim ben, kafa kafaya verip yazmışlar işte! Asıl önemli olan Oraloğlu topluluğunun bu oyunu neden oynadıkları? Yani sizin anlayacağınız tam Refii Cevatlık bir oyun bu.

Dormen Tiyatrosunun ve Allahın izniyle oyunun o güzelim dekorlarını Duygu Sağıroğlu yapıvermiş. Eline sağlık pek iyi de yapmış. Sahneye koyan Haldun Dormen. Oyunun en önemli rollerinden birisini de yine Dormen Tiyatrosunun ve Allahın izniyle ve de Peygamberin kavliyle Mehmet Özekit oynuyor. Başarılı olmasına gerçekten başarılı amma oyunda iş yok. Dedik ya, yazarlar lâf olsun diye yazmışlar... Değerli sanatçı Lâle Oral-
oğlu için çok başarılıydı demek yalan olur. Sonra, yarın ruzi mahşerde cayır cayır yanarım, neme lâzım. Doğrusunu söyliye-
yim, az başarılıydı. Çünkü Lâle ciddi bir kadındır, böyle hafif meşrep roller elbette ona yakışmaz.

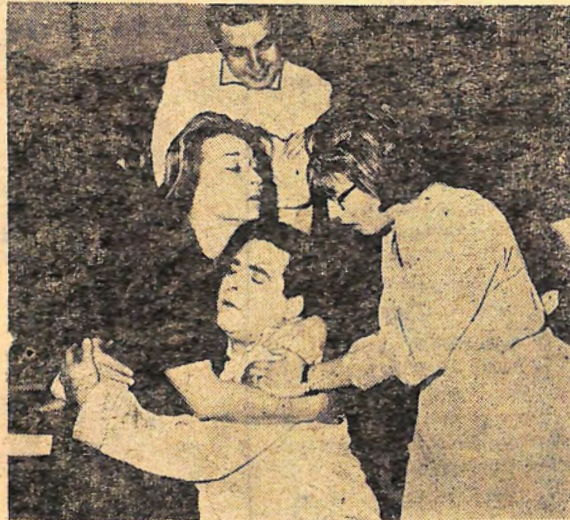
Diğer oyuncular Nejat Çetinok, Ender Şimşek, Yağız Tanlı ve Güngör Duracan'dı. Eh! Karınca kararınca bir şeyler yap-
mağa çalıştılar. Öyle ya insan her felâkete göğüs germesini bil-
meli. Allah taksiratlarını affetsin. Amin!..

Cansen Usman'ın kostümleri çok ciciydi doğrusu. Lâle Oral-
oğlu'nun giydiği tuvaletin belinde biraz pot vardı ama zararı yok, bu kadar da olur artık. Cansen Usman'a bu defa döküz verdim.

Lâle Oraloğlu'nun bu oyunu yakında sahneden kaldıracığını öğrendik, pek memnun olduk. 1 Nisandan itibaren Ankara Dev-
let Tiyatrosunda Melek Ökte'nin de iştirakiyle çok mükemmel bir oyuna başlayacaklar. Emile Zola'nın Gelin'ini hayranlıkla sey-
redeceğimizden şüphe etmiyoruz.

Son olarak Oraloğlu Tiyatrosu'nun çok genç, çok güzel, çok
sempatik yeni Müdiresinden de bahsetmek isterim.

Mine Can gerçekten şiir gibi, hem de vezinli kafiye-
li, mânalı şiir gibi bir kız. İnsan onu görtince Oraloğlu Tiyatro-
sunda acaba münhal bir kâtiplik, kapıcılık var mı diye düşün-
meden edemiyor. Olursa size de haber veririm.

Koca bebekler!

Yeryüzü yıldızlarından :

Leylâ Sayar

DİL KÖŞESİ

[ÜRÜN = Arı türünde mahsul, meyva karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]

ÜRSEL = Manav

GÜRSEL = Gözyaşı

YÜRÜN = Seyahat

SÜRÜN = Memur

[KURAL = Kalde. Ürettiğimiz kelimeler:]

DARAL = Maaş

SORAL = Eşya

YORAL = İstihkak

KURUL = İktidar

KIRIL = Hayal inkisarı

[HOŞGÖRÜ = Müsamaha. Ürettiğimiz kelimeler:]

BOŞGÖRÜ = Hayal

ESGÖRÜ = İntibak

İŞGÖRÜ = Mesai

İÇGÖRÜ = Ruhیات

[ZORUNLUK = Mecburiyet. Ürettiğimiz kelimeler:]

YARINLIK = Tasarruf

ZIRINLIK = Hasislik

ZARINLIK = Kumar

VARINLIK = Servet

[ÖZGEÇİLLİK = Egoizm. Ürettiğimiz kelimeler:]

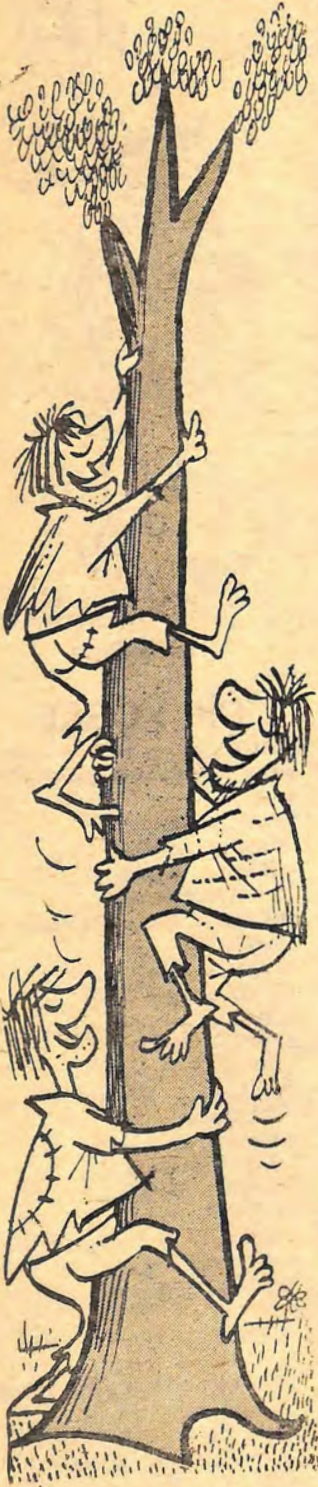
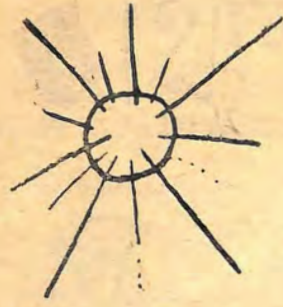
YAZGACILLIK = Muharrirlik

KAPKAÇILLIK = Sahtekârlık

KAZILIK = Mezar

DİZİLİK = Mısra

REZİLLİK = Siyaset

Güneşe çıkanlar!

Babası değil!

İhtiyar zengin, yanında çok genç olan karısıyla, otomobille seyahat ediyordu.

Bir benzin istasyonunun önünde durmuşlardı. Genç benzinci yaşlı zengine:

— Beyefendi, dedi. Allah başışlasın ne güzel kızınız var?.

Adam, kaşlarını çatı:

— Kızım mı, dedin, bunun babası olmayacak kadar ihtiyar olduğumu görmüyor musun?.. O benim karım!..

İkizler!

Genç hizmetçi kız, içinde aynı yaşta iki yavrunun bulunduğu çocuk arabasını parkta dolaştırıyordu. Orta yaşlı bir kadın sordu:

— Bunlar ikiz mi?

— Evet bayan.

— Kimin çocukları?

— Biri eczacının, öteki de kasabın!

Palavra yarışı!

İki palavracı arasında:

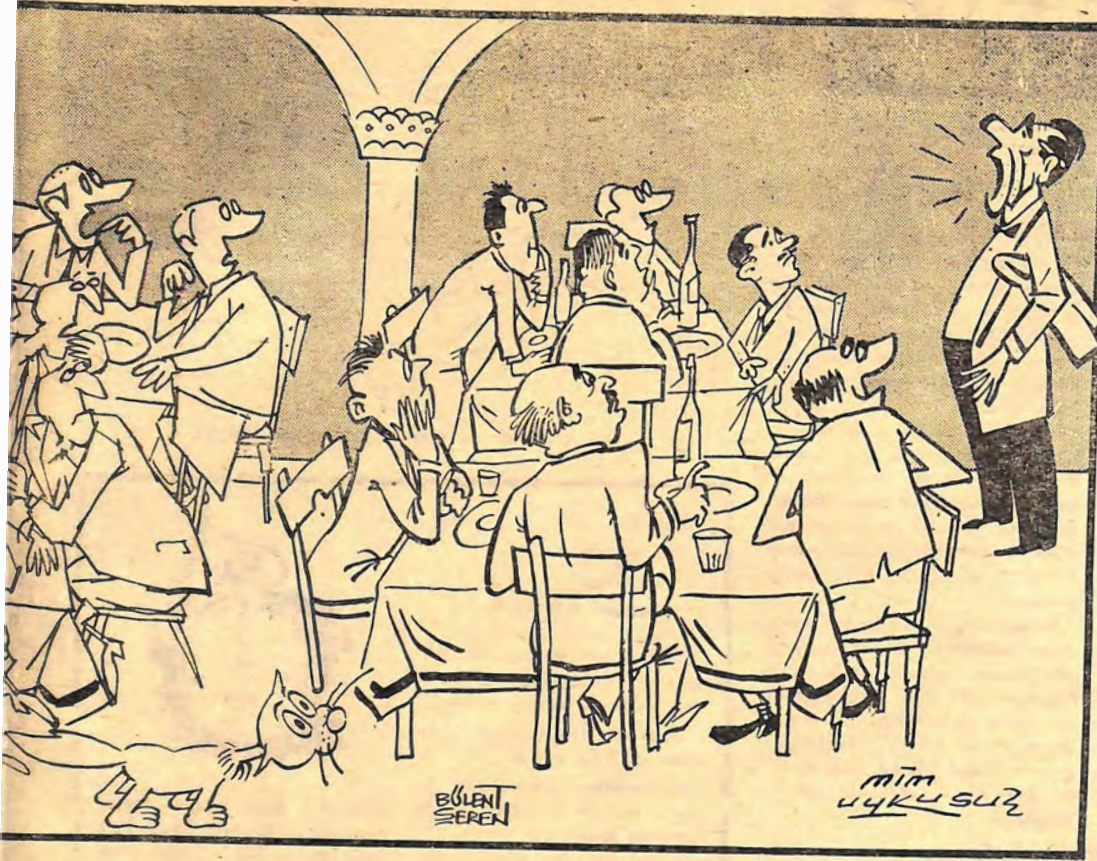
— Benim güzel bir ablam vardı. Onu şehrimize gelen bir Mıhrace görmüş, onunla tanışıp evlenmiş, şimdi kiralıca gibi yaşıyor Hindistanda...

— Benim ablam da bir zamanlar Mısır'a gitmişti. Orada bir Mısırlı hükümdarla evlenmişti. Şimdi Kahire müzesinde mumyası duruyor!..

— Şu kızın sırtındakini istiyorum!

mıza girdikten sonra :

y bitir!...

— Nasıl, büroda çok iş var mı?
— Yok canım, patron yetmiş yaşında!

Modern kat!

Yeni evller, günlerce dolaştıktan sonra, nihayet sözde modern apartmanlardan birinde boş bir daire bulmuşlardı.

Duvarları çok ince gören genç koca, karısına döndü:

— Sen şu odaya gir, kapıyı kapa ve hafif bir sesle konuş. Bakalım bitişik odadan sesin duyuluyor mu?

Genç kadın, odaya girip üzerine kapıyı kapadıktan sonra, normal bir sesle:

— Nasıl, konuştuklarımı duydu mu?

Diye sorunca, koca cevap verdi:

— Yalnız sesini duymak değil, seni bile görüyorum!

Garanti!

Gecenin ilerlemiş bir saatinde genç kadın, birbenbire korku ile yatağında fırladı. Onun uyanmasıyla gözlerini açan kocasını omuzundan tuttu:

— Haydi kalk, çok korkuyorum.

— Ne var hayatım?

— Rüyada eve bir hırsızın girdiğini gördüm de...

— Korkma canım, ben de rüyada geçen gün teyzemin bahçesinde gördüğümüz o kurt köpeğin bir eşini satın aldığımızı gördüm...

— Bu mu?.. Kondular apartmanı!

Meclis açılıyor

Nice Meclisler açıldı, nice meclisleri açtık, artık milletvekili de, gazetecisi de, vatandaş da duymuyor «açılış» heyecanlarını. Tatil sonrası canlılığı olurdu eskiden, şimdi o da yok... Bir mahmurluk havası sinmişti meclise, göllerin üstüne si-
ven pamuklu bulutlar gibi.

Kucaklaşmalar, hasret gidermeler bile «gevşektendi»...

Bu gevşeklikte, hükümetin canlılığı göze çarpıyordu. Artık yakıştırma mı, takıştırma mı bilmem, ama hemen hemen tam kadro (Hemen hemen, çünkü Feridun Cema-
lin 34 diş güllüculüğünden yoksun-
du kabine, Romadaydı Feridun Cema-
li. Fahrettin Kerimin «pirelen-
meli» kıpırdaklığından da, Orhan
Öztrağın kavgı uzlaştırıcı bütü-
nünden de hükümet, «azimli» bir
hükümet olduğunu aksırığıyla bile
göstermeğe azımlıydı. O arada Fe-
rit Melen iki kere aksırdı, her hal-

de bu azmi belirtmek için!...

Artık kanıksamış gözlerimize faz-
la birşey de çarpıyor. Eskiden bir
milletvekili boyunbağını kötü bağ-
lamışsa bile üstünde duralardık.
Şimdi ister ters bağlasın, ister düz
bağlasın, ister...

Dikkatimi! afallandıran tek olay
şu: Kucaklaşan çok A. P. li C. H. P.
li gördüm. Hafiften şaşıtımda «E,
medeni milletlerde budur» dediler...
«Atlee ve Çörçil, parlamentonun
içinde birbirleriyle mücadele eder-
ler, fakat dışında kol kola yemeğe
giderler».

Medeniyetin bu seviyesine hiç ol-
mazsa kucaklama faslında giriştiği-
mize memnun oldum, bir de bu ka-
dar Atlee ve Çörçil yetiştirdiğimi-
ze.. Yalnız niçin «kaçaktan» kucak-
laşıyorlar bu Atlee'ler, Çörçil'ler?..
Onu da bilmek isterim. Kim görme-
sin diye? Kimler görmesin diye Al-
lahaşına?

Güleriz ağlanacak halimize...

Bir adamcağız Amerikan Türk
karışımıymış. Gıtmış cehenneme,
tabii öldükten sonra... Sormuşlar
kendisine kapıda: «Amerikan ce-
hennemine mi girmek istersin,
Türk cehennemine mi?» diye...
«Fark?» diye aramış adam. Farkı
glt gözünle gör ve seç» demişler.

Bir zebanî onu başka bir zebanî-
ye ciro etmiş, o zebanî başkasına,
yarım düzüne zebanî değıştirdikten
sonra varmış Amerikan cehennemi-
ne. Sual etmiş kapıdaki gardiyan-
dan: «Sizin cehennemliniz nasıl
şey?» diye. Sualini cevaplandırmış
gardiyan:

— «Bizim çivili tahta yatakları-
mız vardır. Çivileri zeytinyağlarız,
kaygan olsun diye. Üstüne mahkû-
mu yatırırız. Altından ateşli yakarız.
Her gün üç çatallı bir zebanî, gü-
nahkârı çatalı ve rapor verir. Er-
tesli gün yaralar gene iyi olur, ve
gene aynı işkence başlar...»

Adam dar atmış kendini Türk ce-
henneminin kapısına. Gardiyan:

«Peki, sizininki nasıl şey?» diye sor-
muş. Ondan da aldığı cevap şu:

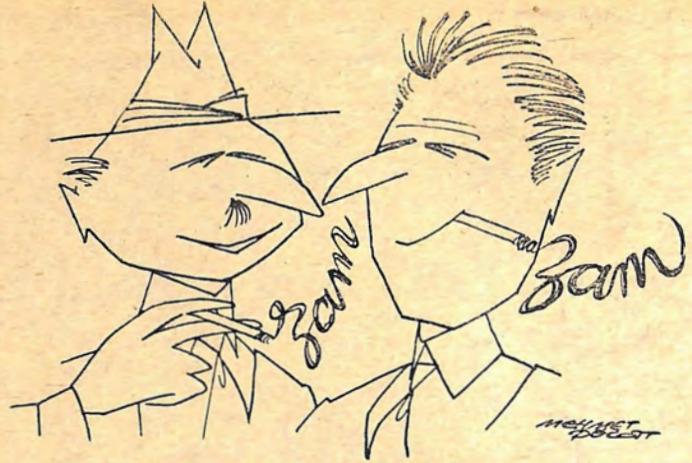
— «Bizim cehennemimizde çivili
yataklar vardır. Çivileri zeytinyağla-
rız kaygan olsun diye. Ateşli yaka-
rız v.s...»

Adam bakmış ki fark yok. Tam
kara kara düşünürken gardiyan ku-
laşına yaklaşmış:

— «Sana acıdım» demiş... «Türk
cehennemini tavsiye ediyorum sa-
na... Aynı şey diyeceksin.. Değil. Kı-
taпта aynı şey... Tatbıkatta büsbü-
tün başka... Bir kere Türk cehen-
nemi için çiviler sipariş edilmiş ve
gümrüklere gelmiştir. Ama gümrük-
ten çıkarıncaya kadar seneler ister.
Sonra zeytinyağını Türkler ihrac
ediyorlar, onun için zeytinyağları
yok... Üç dişli çatalı batırması ge-
reken zebaniye gelince, tenbelin bi-
ridir, batırmaz, batırdım diye sah-
te rapor verir... İşte görüyorsunuz
yalı..»

Evet, görüyoruz ve böyle hıkâye-
ere gülüyoruz biz...

Nimet ARZIK

— Artık bu meretin de tiryakisi olduk!

Miniko:

Saat

Genç adam, otobüs durağın-
da rastladığı düzgün kıyafetli
orta yaşlı bir adama yaklaştı:

— Affedersiniz efendim, dedi,
saati sorabilir miyim?..

Karşısındaki, genç adamı te-
peden tırnağa süzdükten sonra,
sert bir sesle:

— Hayır!.. diye haykırdı. Sa-
atin kaç olduğunu söyleyemem
size!..

Genç adam şaşırılmıştı...
— Affedersiniz, dedi yeniden.
Niçin öyle paylıyorsunuz beni?
Sizden sadece saati sormuş-
tum!..

— Söylemem!.. Nafle uğraş-
mayın!..

— Pekli sebep?

— Size saatin kaç olduğunu
söylersem siz bana teşekkür
edeceksiniz, Ben «Bir şey de-
ğil!..» diyeceğim. Siz «Zahmet
oldu» diye ilâve edeceksiniz.
Ben, «Esağfurullah!..» demek
zorunda kalacağım. Bu sırada
otobüs gelecek. Allahasmarla-
dık diyeceğiz birbirimize... Son-
ra bir gün yine bir yerde kar-
şılaşacağız. Siz selâm verecek-
siniz, ben selâmınızı alacağım.
Nezaketi icabı hatırlımı soracak-
sınız, ben cevap vereceğim. Böy-
lelikle bir ahbaplık başlayacak

aramızda. Belki üçüncü karşı-
laşmamızda bir bira içmek için
beni yakınlarıdaki bir büfeye da-
vet edeceksiniz. Derken senli -
belli olacağız. Ben, güzel bir kı-
zım olduğunu söyleyeceğim, siz
parmağınızda alyans olmadığına
göre bekârlığınızdan yakınacak
sınız. Sizi bir akşam evimde
yemeğe davet etmek zorunda
kalacağım. Kızım, sizin gibi u-
zun boylu, kumral gençlere ba-
yılır; tabii sizl görür görmez
hemen hoşlanacak, siz de on-
dan hoşlanacaksınız... Aramızda
bir duygu çağıştırtı başlayacak...
Benden gizli buluştuğunuz, ko-
nuştüğünüz günler olacak... Kı-
zım güzel olduğu kadar da ha-
reketli ve neşeli bir tiptir; sizl
ilyce kendisine alıştıracak... Bu
sefer onsuz yapamayacaksınız...
Resmen kızımı isteyeceksiniz...
Halbuki!..

— Evet halbuki!..

— Saati olmayan bir erkeğe
kız vermem ben!..

Çetin ÇALIKUŞU

YAZISIZ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Gösteri

Cins ve nefis kuyruklu köpeğiyle veterinerne başvurdu:

— Köpeğimin kuyruğunu kestirmek istiyorum!

— Yazık! dedi veteriner; bu kadar güzel bir hayvanı çirkinleştireceksiniz! Bu kararı vermenize sebep ne?

— Sebep mi? diye sordu köpeğin sahibi. Sonra anlattı. Kaynanam, birkaç ay kalmak üzere bize geliyor ve ben evde hiç bir dalkavukluk ve sevgi gösterisi yapılmasını istemiyorum..

Gargara

Meşhur amiralin boğazı ağrıyordu. Doktora gitti. Uzun muayenelerden sonra doktor:

— Size ilâç vermiyorum dedi, zira bu basit bir anjîn. Sadece sabah akşam tuzlu su gargarası yaparsınız...

Amiral, bu tavsiyeyi duyunca öfkeyle bağırdı:

— Nee.. Tuzlu su gargarası ha! Doktor ,doktor, ben tam üç ke-re torpillendim; verecek başka ilâç bulamadınız mı?..

Ailenin kurucusu

Bir Amerikalı, asıl bir İngiliz allesinin malikânesini geziyordu. Koca bir tablo önünde durdu. Kendisini gezdiren uşak:

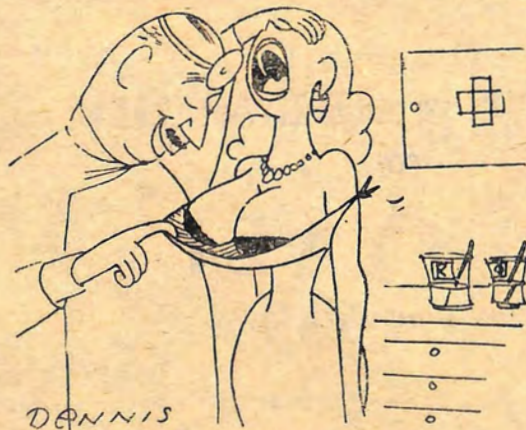
— Bu, dedi; ailenin kurucusu Sir Horace'tır...

— Pekî, Sir Horace ne yapıyordu?

Hizmetkâr yutkundu:

— Bu alleyle başlatmıştı...

— Onu anladım, dedi Amerikalı, gündüzleri ne iş yapıyordu?..

— Daha... Daha.. Biraz daha... İyî!..

Alacak - verecek

Marius, nihayet Olive'i yakaladı:

— Bana bak Olive; sana ödünç verdiğim on bin frankı geri alabilmek için altı defadır evine geliyorum, artık şu borcunu öde!..

Olive güldü:

— Amma sabırsızsin Marius, ben on bin frangı senden koparabilmek için size tam on iki defa gelip gitmiştim, daha dur bakalım!..

Öleceği gün

Chicagodaki bir barda iki arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— Benim babamı, dedi; öleceği günü üç hafta önceden biliyordum...

— Nasıl olur? Demek senin babanın çok kuvvetli bir önsüzisi vardı...

— Vallahi böyle bir şey var mı, yok muydu bilmiyorum, ama, mahkeme reisinin ona söylediği günde öldü...

— Bana yaşattığınız unutulmaz geceler için sonsuz teşekkürler!

Vicdan

Kumaş tüccarı Moiz, yeni yetişen oğluna mesleğin inceliklerinden bahsediyordu:

— Oğlum dedi; ilerde bu müessesenin başına sen geçeceksin; söyle bana bakalım vicdan nedir?

Çocuk kekeledi:

— Vicdan, vicdan... Valla pek bilemiyorum baba!

— O halde sana bir misalle anlatayım; biraz önce en eski müşterilerimizden mösyö Salamon geldi ve yüz lirahık alışveriş yaptı; parasını ödeyip çıktı gitti. Verdiği parayı kasaya koyarken, bunun bir değil, birbirine yapışık iki yüzlük olduğunu farkettilim. Şimdi söyle bakayım oğlum, vicdan sahibi adam ne yapar?

— Ne yapar baba?..

— İkinci yüzlüğü kaldırıp cebine atmaz, ortağıyla paylaşır evlâdım!..

Ters istikamet

Akıl hastası, bir heyet tarafından muayene edildikten sonra, taburcu edilir ve evine gitmek üzere yola çıkar.

Eve vardığında o kadar bitaptır ki, karısı halinden endişelenir ve sorar:

— Neyin var, hasta mısın?

— Trende ters istikamette seyahat ettim de...

— Pekî, karşında oturan yolcuyla yer değiştirseydin ya...

— Onu ben de düşündüm ama, karşında kimse yoktu ki...

Tedavi

Kendisini köpek zannediyor ve köpek kulübesinde uyuyordu. Eşin dostun ısrarı ile hastaneye yatırıldı ve tedavi edildi; aradan hayli zaman geçmişti ki, yolda bir arkadaşına rastladı:

— Demek hastaneden çıktın, dedi, adamcağız, herhalde tamamen iyileşmişsindir..

— Tamamen değil, diye cevap verdi berikî, bak burnum buz gibi...

NOT : Köpeklerin burnu daima nemli ve soğuktur.

YAZISIZ

Adâb-ı muaşeret

Monte Karlo'da bir otelde oturan bir İngiliz turisti, yakın bir polis karakoluna gider. Komisere, gece yarısı odasına gel-

diğinde genç bir kadının çantasını karıştırdığını ve bazı kıymetli eşyasını alıp gittiğini söyler.

Komisere, şikâyetçiye hayretle sorar:

— Nasıl olur? Çantanızı karıştırırken gördüğünüz genç kadına bir şey söylemediniz mi?

İngiliz turisti sükûnetle cevap verir:

— Bana takdim edilmeyen bir kadınla nasıl konuşabilirim!

Bahşış

Bir İskoç, lokantada yemek yedi. Kapıdan çıkarken kendisini geçiren garsona elini uzatıp:

— Alın; dedi, bununla bir kahve içersiniz!

İskoç gittikten sonra avucunu açan garson, içinde iki parça kesme şeker buldu...

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 67 —

Ayşe hanım afal afal bakıyor, Agavni homur homur homurdanıyor, enişte sakal falında, tutam tutam, kıllarını koparıyordu.

Ben bilâkis memnundum; içim ferah ve rahattı. Topacın elinden yakamızı sıyrabilsek sevincimden oynayacaktım, fakat belli etmiyor, susuyordum.

On dakika, belki de bir çeyrek geçti... Herkesin ağzı mühürlü... Sanki saat başı çalınmış...

Enişte birden haykırdı:

— Hiç korkmayın çocuklar, açmazı keşfettim.

Gözleri parlıyarak, yüzü gülererek: (Sigarama bir kibrit duducağum!) derken, yerinde zıplayor, (sözümü kesmeyin, baştan aşağı kulak kesil!) diyerek anlatıyordu:

— Kaleyi içinden almak gerektir. Binaen alâzâlık biz de bu şıkkı ırcıha tevessülle zaferyabı murat olacağız... Hem, kaleyi öyle bir tethedeceğiz derundakileri öyle bir esir eyileceğiz ki, kendileri de şaşacak, işitenler de... Bu sadette, gene en başlıca gaza, Pembemize düşüyor... Molla beyi de, kendini de, tizleri de o kurtaracak; cümlemize, yeni baştan o can verecek.

Enişte, aklını oynatmış, Toptaçlık olmuş ta saçmalıyor diye yüzüne baka kalmıştım. (Ben mi, ben mi?) diye şaşkın şaşkın sozarken, o devam ediyordu:

— Evet sen yavrum, sen sultanım, sen meleşim!.. Meleküssiyaneye gibi sen imdadımıza yetişeceksin, sen muinimiz olacaksın!..

Girişti manevrasını izaha:

— Filvaki, kazasker efendinin, mütedeyyin mutaassıp, mertebeli vilyet ve keramete ermiş bir zatı siltude sıfat olduğuna şek ve şüphe caiz değil... Fakat ne de olsa, beni âdem değil mi a gülüm?.. Zati şerif, yemezler içmezler makulesi bir melek olmadığı gibi, balkabağı misali bir kelek te değil... Cümle zikür gibi, cinsi lâfife karşı âciz ve zebun, meftun ve meclûp olacağı bedidar... Mufasssalata lüzum yok, gülümüş şöyle bir karşıdan görsün, çehrei tabenakile karirülâyn olsun, o dakika yelkenleri suya indirmezse şu 50 yıllık lihvei fakiri tabetras, kat'î kalederim.

Kanarya: (Ne dedin, ne dedin,

14

bu kâtipçe ağızları anlamıyorum!) diyerek eniştenin ağızına bakıyor, Agavni: (İçkili çeneyi gene takındır!) diye mırıldanıyor, enişte devam ediyordu:

— Hazretin eski kurtlardan olduğu da mütevatirdir. Bizim Recai efendinin rivayetine bakılırsa, bir zamanlar Kaymak tabağı nam facirenin hanesine hufyeten devam edermiş; hattâ oradaki yosmalardan bir sarı papağana dilbeste olmuş da bir eve çekmiş senelerce nan ve nimete garketmiş...

Kanarya, ağzını açmış, alık alık dinlerken enişte yerinden sıradı; pencereye koştu; zıp zıp zıplayordu:

— Ehli keramet olduğunu şimdi anladınız mı? Karşiki köşe penceresi açılmış, önüne kazasker efendi geçip çubuğunu bile yakmış... Demir tavında gerek, haydi yavrum elini çabuk tut, sıcaklığına, son kozumuzu oynayalım... Dakika fevvetmeden aynanın karşısına geç, süslen, püsen... Hemşiranım, usul ve erkânını sen bizlerden âlâ bilirsin; Pembemi telle, pulla; hamardan çıkmış da soğuklukta istirahatate varmış gibi, sere serpe pencerenin önüne oturt... Kafesi kaldıralım, ben de gülümün karşısına geçip sigarayı tellendireyim... Ötesine karışmayın, üst tarafını bana bırakın!..

Ayşe hanımla Agavni derhal fitili aldılar.

Kanarya, palas pandıras yerinden fırlamış, aynalı dolabın önünde:

— O ligolte ipek gömleği nereye astın?... Şal atkıyı nereye koydun? Agavni, çabuk su ısıt, sabunla köpürt, temiz pâk silinsin... Enişte, mutfaktan saç mangalı kap, saçla-

rını kıvrırsın!.. diye dokuz doğuruyor, Agavni:

— He amma, diyordu, bir daha bakalım, öbür pencerelere de göz atalım... Bunak var diye yanaşırız da, kör talihimize, o mezarlık cadısı da bir kenardan gözetler; kendini pencereden aşağı atıp buraya dalar, paparanın yağlı ballısını bize yedirir...

Evimizin halini görmeyin; diğün evinden farksız...

Haniya, yüz yazısı günü, davetliler daha gelmeden, ev ne halde olur; nasıl telâş ve heyecanla hazırlıklar yapılır... İşte bizim evin bu sabahki hali... Ondân fazlası var, eksigi yok...

Sebebi: Kazasker efendi buyuracak...

Dün, eniştenin keşfettiği manevrayı yapmıştık.

İstoru yarıya kadar kaldırmış, tül perdeyi yana çekmiş, pencerenin önüne oturmıştım.

Enişte: (Burada, gülümle karşı karşıya kurulmaklığımın esbabı mucibesi var; manevramın icabatı!) diyerek pencereye geçmiş, sigarasını tellendirmişti.

Kazasker efendi karşiki pencerede idi. Koca sarığı atıp takkeyi giymiş, durmadan kafasını sallıyor, çene oynatıyor, oradakilere bir şeyler anlatıyordu.

Bizim tarafa ne baş çeviriyor, ne bakıyor, ne de bizi görüyor... Bereket versin ortalıkta kimseler yok... Enişte, etrafı iyice kolladıktan sonra, bir iki kere, kuvvetlice öhö, öhö... dedi; işittiremedi.

Herifi nasıl baktırmalı bilmem ki...

Enişte: (Biraz bekleyiniz; vaziye-

timizi hiç bozmıyalım!) deyip Agavni'yi bahçeye saldı. Pencereden başını uzatarak: (Agavni hanım, Agavni hanım!) diye seslendikten sonra bir kaç lâf söyledi.

Kazasker efendi bizi görmüştü... Hemen yerinden fırladı.

Pencerenin önüne cümelererek, parmaklarını dürbün gibi gözlerine yaşırtmış, bizi seyirde...

Evvelâ görmemezliğe geldik... Enişte: (Aman gülüm, toyluğun sırası değil... Açıl saçıl; servü bülendi ni, nermi tenini göster; kabak çiçeği gibi kendini ver!.. Hırızma elimizde iken burnuna takalım, talim-i maymun gibi oynatalım!.. diye ısrar ısrar üstüne...

Kazasker efendi, mütemadiyen yarı beline kadar sarkıyor, öhö öhö edip pencereden tükürerek, içeri çekiliyor.

Biz, hâlâ görmemezliğe geliyoruz. Nihayet enişte, başını çevirdi... Birden, sandalyeden sıçrayıp ayağa kalktı; göğsünü kavuşturarak, yerle beraber bir temenna çıktı.

Efendi hazretleri, mukabele edeceğim diye pencereden yuvarlanacak...

Enişte, yüksek sesle bağırdı:

— Kudumu seniyez mübarek olsun efendim!.. Safa geldiniz, mahalleimizi şenlendirdiniz, velinimet!..

Kazasker efendi, omuzundan çıkacak kadar kolunu, bileğinden kopacak kadar elini sallıyor, bizimkini çağırıyor; o sivrisinek gibi vızlayan adam, davudî, davudî haykırma:

(Devamı var)

Evinizdeki
NİŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ
için

KONYALI
daima emrinizdedir.

Tel : 22 44 11

Tel : 27 19 35

AK - 72

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

— 80 —

April hıçkırıldı. «Ah, Caroline.» April ilk defa kat'i surette New York'tan ve arkadaşlarından ayrıldığını anlamıştı. Avrupa seyahatinden sonra belki New York'u bir daha da göremeyecekti. Ne olacaktı kim bilir? İlk sene çocuğu olurdu, yeni arkadaşlar edinirdi, New York'a bir daha gelmeyi de düşünmezdi... Caroline'in yanağından öptü. «Allahısmarladık, Caroline.»

— «Güle güle April... İyi yolculuklar... Sana her şeyde... her şeyde... saadetler dilerim.»

April de yavaşça, «Ben de sana,» diye cevap verdi. İnşallah bütün istediklerine kavuşursun.

Caroline fısıldadı. «Teşekkür ederim.»

— «Allaha ısmarladık.»
— «Güle güle.»

Araba şehrin sokaklarından ilerlerken, April de üç sene zarfında daima gördüğü, kendisi için çok ehemmiyetli olan o manzaraya bakıyordu. Şehir kışın ne kadar kasvetli duruyordu, fakat New York onu daima heyecanlandırıyordu... Nihayet şehrin bilmediği bir kısmına girdiler, sonra da şoseye çıktılar. Bu güneşli günde nehir de ne kadar mavi duruyordu. April başını çevirerek arka pencereden çok tırmalayan binaları son bir defa daha seyretti... Sonra döndü ileriye ve Ronnie'nin direksiyonu tutmuş olan eldivenli ellerine baktı. Ve o zaman şehri unuttu, New York'u özlemedi bile...

23

CAROLINE

Bazan, sevgililerin ayrılmış olmalarına, hiç ümit kalmamasına rağmen aşk, anlaşılmaz bir şekilde yaşamaya devam eder. Caroline de takvimine Eddie Harris'in New York'a döneceği günü işaret ederken bunları düşünüyordu işte...

— «Acaba her şey eskisi gibi olabilir mi? Hiç olmazsa hemen hemen eskisi gibi?»

Aydın on beşi yaklaştıkça kâh ihtiyatla düşünüyor, kâh yeni bir gelin gibi seviniyordu. Kendi kendisine halinin güllünc olduğunu söylüyordu. Fakat şimdiye kadar kendisini hiç de böyle hissetmemişti. Sanki o Caroline Bender değil de, rüyalarının hakikat olmasını bekleyen mâsum, sevdalı bir genç kızdı. Bazan da korkuyla kalbi burkuluyor, o zaman sukutu hayale hazırlanmaya çalışıyordu. Neticede Eddie de insandı, ve o da diğer genç kocalar gibi cebinden çocuğunun resimlerini çıkarıp gösterecek, işini anlatacak ve golf oyunundan bahsedecekti. Bu düşünce genç kızın kanını donduruyordu âdetâ. O zaman Üniversitedeki hallerini, Eddie ile beraber «Gece Müşfiklik» romanını okuyuşlarını hatırlıyordu. Hattâ etajerinden o romanı alarak, tekrar tekrar da okudu. Kitapta evli bir adamla seneler önce sevmiş olduğu genç kızın buluşma sahnesi vardı. Fakat bu buluşma acıklı bir şekilde değil de, daha da korkutu-

cu bir vaziyette sona eriyordu. Lâkaydıyla... Her ikisi de değişmişlerdi. Tekrar buluşunca kısa, aşkla alâkası olmayan bir macera geçiyor ve sonra da ellerinden kaçırıldıklarının ne olduğunu bilmeden, lâkayt bir tavırla birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Caroline, «Ya Eddie ile bana da öyle olursa,» diye düşündü. «Allah göstermesin!» Fakat belki de böylesi daha iyi olurdu. Böylece Caroline Eddie'den, onun büyüünden kurtulur, istikbale, onun sakladığı hâdiselere doğru rahatlıkla ilerlerdi. Eddie'ye karşı hiçbir hissinin kalmamış olduğunu anlaması, onu lâkaytça karşılaması daha iyi değil miydi? Daha iyi olurdu bu ve Caroline hiçbir şeyin farkına bile valmazdı. O zaman yeniden yaşamaya başlar, «Eh, ne yapalım, kader,» derdi. Bu düşünce bile Caroline'in gözlerini yaşartmaya kâfi geldi.

Caroline'in çekmesinin en dibinde, kazaklarının altında Üniversitede çektiği resimlerle dolu bir albüm vardı. Genç kız, bunu, içinde Eddie ile kendisinin bir sürü fotoğrafı olduğu için kaldırıp, oraya saklamıştı. Bunun yanında da, Eddie'nin gümüş çerçeveli, büyük bir resmi vardı. New York'daki apartmana taşınalıdanberi ilk defa olarak Caroline bunları çekmeden çıkardı. Genç kız Eddie'nin fotoğraflarına bakmaktan korkuyordu, onun için evvelâ kendininkileri tetkik etti. «O zamanlar ne kadar da gençmişim. Daha müşfik... Yumuşak hatlı, çok genç bir kız bu... Fakat şimdi daha güzel, daha şıkım... Acaba Eddie beni değişmiş bulacak mı?»

Ya Eddie? Bu tanıdık, sevgili çehreye bakar bakmaz Caroline elinde olmayan parmaklarının ucunu genç adamın dudaklarına dokundurdu, onun yanaklarını okşadı. Eddie'yi ne kadar da çok seviyordu. «Ona aşğım, aşğım. Eddie'yi bir kerelik olsun öpebilseydim.» Tevekkeli değil resmi çekmeve saklamamıştı. Her gün o fotoğrafa bakmak onu muhakkak ki mahvedecekti.

Fakat şimdi, kısa bir müddet için bile olsa, resme bakabilecekti artık. Albümü kahve masasının üstüne, çerçeveli resmi de başucuna yerleştirdi. Eddie... Eddie... Genç adamın varlığı odayı doldurmuştu sanki Caroline resme bakarken iki sene-denberi ilk defa Eddie'nin sesini işice hatırladı. Sesinin tonunu, aksanını... Sanki Eddie ile o sabah konuşmuşcasına hatırlıyordu bunları. Tatlı, yumuşak, hafifçe boğuk, daima neşeli ve kadınların cazibeli buldukları bir ses...

Bu sesin istikbal hakkındaki plânlarından bahsedişini hatırladı Caroline ve kalbi burkuldu. Eddie'nin sözlerini kendi kendine tekrarlıyor, «Bunlar hakikat olabilir,» diye düşünüyordu. Hiç sormadan, şüphelenmeden böyle bir hayale inanmak ve sonradan bunun mevcut bile olmadığını anlamak hakikaten korkunç bir şeydi.

Çekmelerden birinde beraberken kaldıkları, sonradan Caroline'in din-

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

lemekten çekindiği plâklar da vardı. O akşam Caroline bunları da çaldı. İlk plâk başlar başlamaz, hafifçe ırkıldı. Müzik ne kadar yabancı ve uzaktı. Sonra birdenbire melodi etrafını sarıverdi ve herşey, herşey bütün hâtıralar o kadar süratle odaya doluştu ki, Caroline ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Zaman zaman da müziğe uyarak dansediyor, Eddie ile üç sene evvel yaptıkları şeyleri düşünüyor, genç adama kollarını açıyordu. Eddie'yle konuşuyordu da genç kız ona vaktiyle söylemiş olduğu sözleri tekrarlar-ken dudakları titriyordu.

Bu plâkları dinledikleri, seviştikleri zaman söylemişti bunları ona. Evet onlarınki hakik asktı, ihtiraslı vabancılardan birbirlerine aldatmak için kullandıkları bir vasıta değil. Hakiki aşk. Sefkat, dostluk ve ihtirasdan mevdana gelmiş bir sevgi... Ve daima birbirlerine aşk dolu sözler de söylerlerdi. Şimdi de Caroline bunları tekrarlıyor, bu sözleri Eddie'ye şimdi söylemek istediklerini de ilâve ediyordu. Bir rüyaydı bu... Eddie de onunla birlikte odadavdı, Caroline'e dönmüş-tü... Bu rüyada hiç bir sevin değişmemiş olduğunu da anlamışlardı...

Bu plâklar da ne çabuk bitiyordu... Harikulâde bir kaç dakika ve sonra sessizlik... Caroline pikap'ın ya ina eğilerek, düşmeyi çevirdi. Sadece iki gün kalmıştı artık... İki gün...

Ertesi günü genç kız Saks mağazasına giderek, Eddie ile sezdirdiği zamanları kullandığı, sonradan siir-nâme cesaret edemediği nârfömden aldı. Aynı lâvantanın kolonva ve sabunundan da seçti. İse dönün, lâvanta siresinin kanağını açtığı zaman âni bir bas dönmesine tutuldu. Ne sına bir kokuydu bu... Çiçekler, hâtıralar ve geçmiş saadetten mevdana gelmiş bir esans... Yarn... Yarn...

O akşam Caroline saat dokuzua vattı. İvice uvmak, ertesi günü fev. kalâde güzel olmak istiyordu. Fakat uvmamıdı. «Belki de varın gelmez.» diye düşünlüyordu. «Belki de âhür gün gelir. Bir gün daha beklemeye tahammül edebilecek miyim?»

Saat üçde Gregg avaklarının ucuna basa basa içeriye girdi. Caroline hemen yüzünü duvara dönerek uvmormuş gibi muntazam nefes almağa başladı. Gregg'in Davis Wilder Savage'in çön tenekesinde yeni neler keşfettiğini dinlemeyecekti. Bu akşam bunları dinleyemeydi. Gregg'i sevir, ona acıyordu. Fakat bu bekleyiş gecesinde Caroline kendini valnız, dokunulmamış, saf, masum hissetmek istiyordu. Uzun müddet sonra gözü fosforlu saate ilişti. Dördü geciyordu. Ondan sonra ukuva dalabildi...

Saat dokuzda bürodaydı. Sinirli elleriyle koltuğun kenarlarını yakalamış, gözü telefonda bekliyordu. Sanki telefonun zilini zorla çaldıracaktı. Vaziyetinin eilünc olduğunu biliyordu. Belki Eddie uykudaydı veya henüz New York'a gelmemişti. Fakat tahammülü kalmamıştı artık Caroline'in. Kitaplardan birini okumağa çalıştı. Ama, bir paragrafı dört kere okuyup, yine de bir mâna çıkaramadığını farkedince bu işten de vaz geçti. Mu-

harrire karşı haksızlıktı bu. Oturup, sessiz sedasız ıstırap çekmesi daha doğru olurdu. Onbire çeyrek kala telefon çaldı. Caroline ırkılarak yerinde sıçradı. Sonra hemen ahizeyi kapı.

— «Allo?»

Eddie, «Caroline,» dedi.

Bu ses, bu tek kelime o kadar tanıdık, o kadar tatlıydı ki, genç kız titremeğe başladı. Kalbi deli gibi çırpınıyordu. «Eddie?» diye sordu. «Eddie?»

Anlaşılan genç adam da birden bire rahatlamıştı. Kendinden daha emin bir tavırla konuşmaya başladı. Bu ses Caroline'e eski günleri o kadar şiddetle hatırlatıyordu ki... Genç kızın dudakları, sanki Eddie'ymiş gibi telefona temas ediyordu. Eddie, «Nasılın Caroline?» dedi. Sonra cevabını beklemeden ilâve etti. «Sesinden iyi olduğun anlaşıyor.»

— «Sen nasılsın Eddie?»

Genç adam nâfifçe güldü. «Uçakta bütün gece uyumadım. Gözlerim kıpkırmızı, sakalım da bir karış. Ögle yemeğini beraber yiyebilir miyiz?»

— «Tabii. Saat kaçta? Nerede?»

— «On ikide. Ama istersen birde buluşalım.»

— «Oniki iyi.»

— «Ben Otel Plaza'dayım.» Bir an sustu. Etrafta yabancılar olmandan... Seninle konuşmak istiyordum... Otel daha iyi olurdu... Buraya gelebilir misin?»

— «Evet...»

Telâşla bir kalem kaparak, titreyen eliyle Eddie'nin oda numarasını yazdı. Eddie, «Bir daire bu,» dedi. «Holün en ucunda... Asansörden çıkınca sağa dön...»

— «Olur.»

Eddie hafifçe, «O halde on ikide görüşeceğiz,» diye mırıldadı.

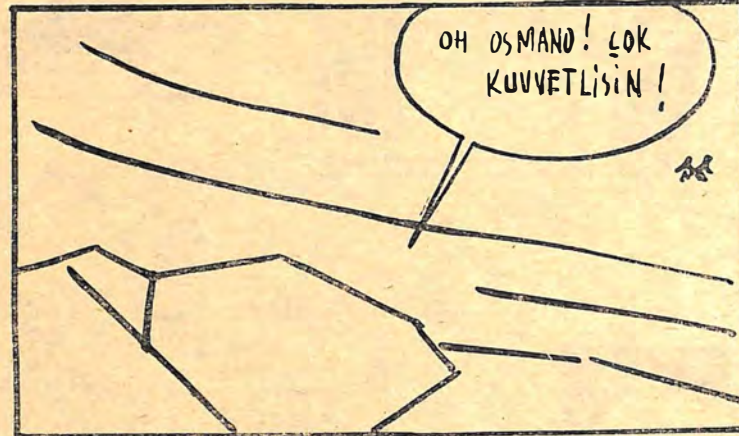
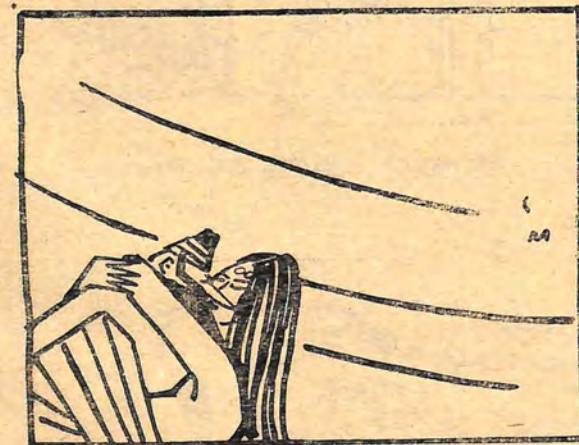
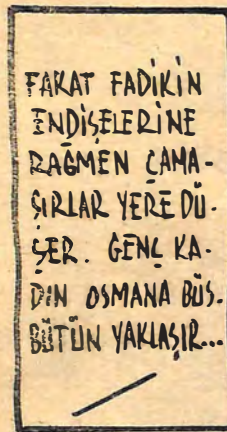
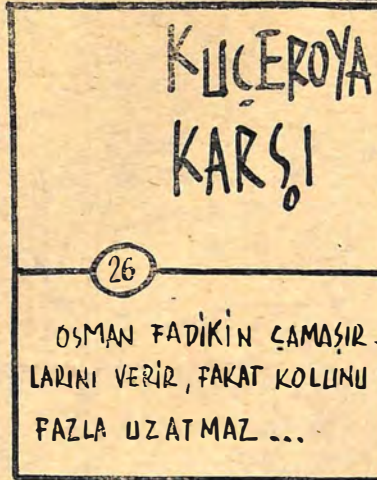
— «Evet.»

Eddie telefonu kapadı.

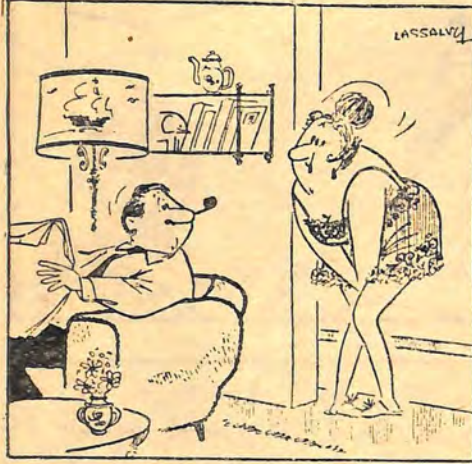
Caroline, «İkimiz de çok ciddiydik,» diye düşündü. «Sanki bu bir iş randevusuymuş gibi.» Buna rağmen sesini alçaltması, Caroline ile hususi bir yerde buluşmak istemesi, Eddie'nin de ona karşı lâkayt olmadığını göstermiyor muydu? Genç kız hemen tuvalete giderek yüzünü yıkadı. Halbuki bu işi daha iki buçuk saat evvel yapmıştı. Yeniden makyaj yaptı, rimel da hi sürdü. Ama pek az. Yüzünde gavet tabii bir hal vardı. Boynuna, saçlarına, sabahki banyoda kullandığı sabunun kokusu çıkmamış olmasına rağmen, tekrar tekrar parfüm sürdü. Belki on defa çorap dikişlerinin düzgün olup olmadığını baktı. Saçlarını onbes defa taradı. Taksiiye biner ve inerken, Aralık rüzgârlarının saçlarını karmakarısk edeceğini de gavet iyi biliyordu. Saate baktı: Onbir buçuk. Tekrar odasına dönecekti, zira sinirleri iyice gerilmişti.

Otel Plaza'da Eddie'nin katına çıktığı zaman onikiye çeyrek vardı. Asansörün kapılarının arkasında kapandığını duvan Caroline bir an tereddüt etti. Koridorda bekler ve...

(Devamı var)

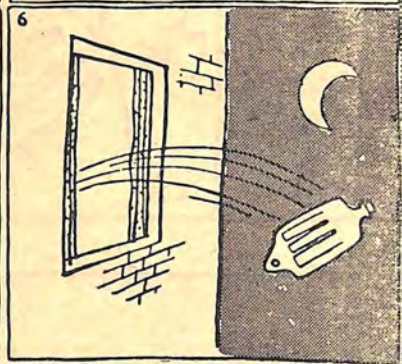
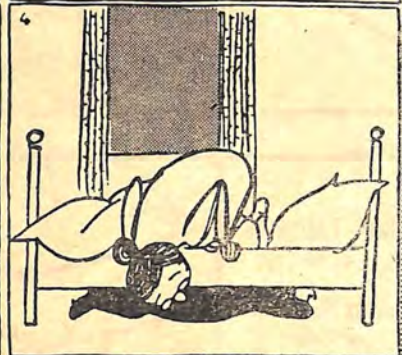
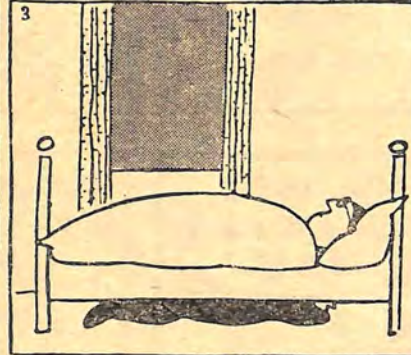
Dünya Karikatürleri

-KOCACIĞIM, HADİ BİR ÇILGIN-LIK YAPALIM BU GECE

-ULAN NE TALİHSİZLİK... HAYATIMDA İLK DEFA BİR ADAM DÖVDÜM. O DA HAKTAN ÇIKTI!

YAZISIZ

-VAH DOKTORCUĞUM VAH, SİZ DE NEZLE OLDUNUZ DEMEK!

-SİHHAİNİZE DOKTORCUĞUM!

ÇOCUĞUNUZUN
ENERJİ KAYNAĞI

PİVALE
MAKARNASI

15₃

PİVALE

ADI AĞIZ TADI

Reklamcılık - 1400 - 73

HERKES AYNI FIKIRDE

'Terylene'

Kumaş Tekniğinin
Son Şaheseri

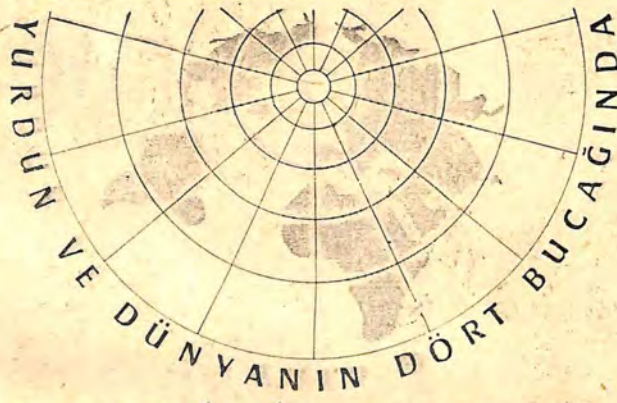
BOZKURT

MENSUCAT SANAYİİ A. Ş.

ENSON REKLAM

AK. 75

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler

İstanbul
Antara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. B. D.
Almanya (Federal)
Almanya (Demokratik)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lüksemburg
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Basın - 3699 - 74

5
Gömleğe bedel
GÖMLEK

*Fully
Fashioned*

Kazova Fully Fashioned
gömlekleriyle...
İş yerlerinde Kravat
tarife karışıyor.
Moda renkleri, zarif işlemleriyle tatilde
ve işyerinde en pratik en ideal gömlek-
lerdir.
%100 yün Kazova Fully Fashioned
gömlekleri solmaz, buruşmaz eski-
mez. En az 5 gömleğe bedeldir.

Kazova

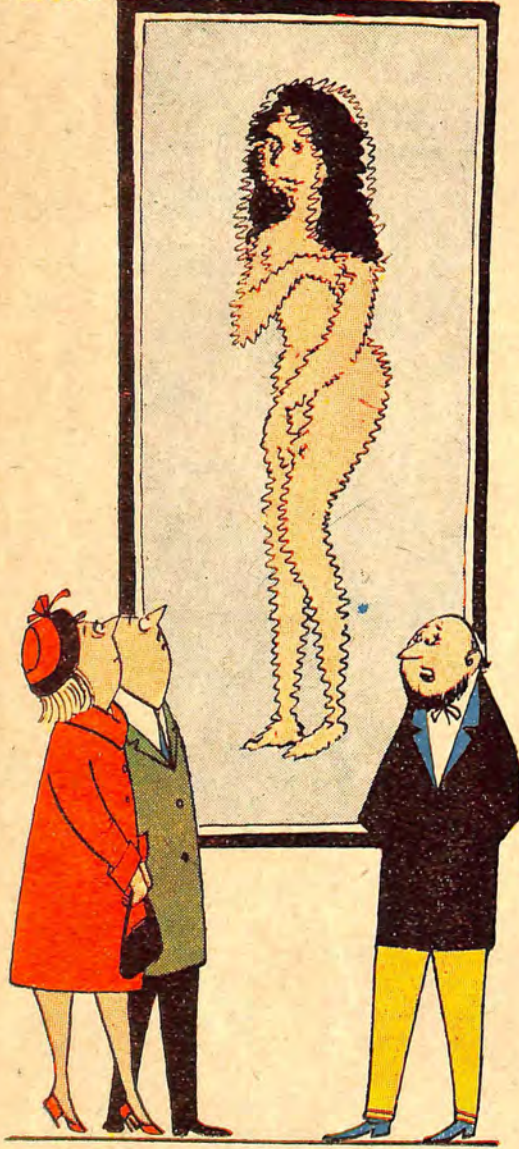
HER MEVSİMDE

GIYIMDE ZARAFET YARATIR

İletişim - 1184 76

Akbaba

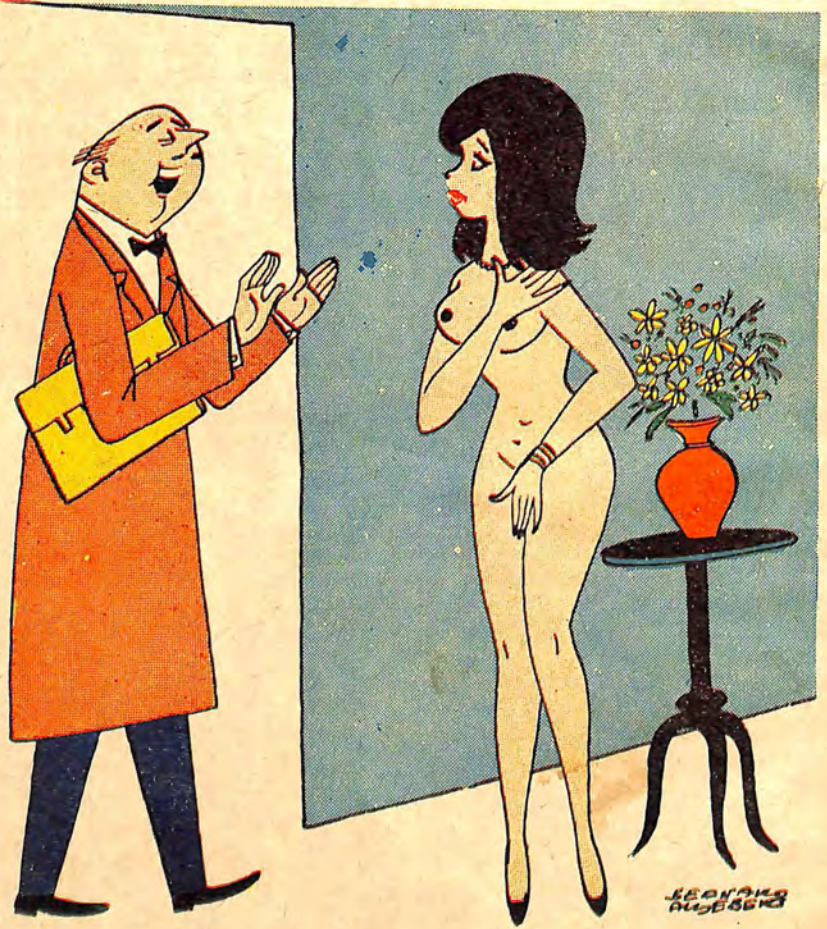
GEORGE ALBERT

- BU TABLOYU MU ? GEÇENKİ SOĞUK DALGASINDA YAPMIŞTİM !

- BURASI OKUMA ODASI DEĞİL !
- YATAK ODASI DA DEĞİL !

- HIÇ ÇEKİNMEYİN . GÖZLERİM KAPALI , ELLERİMLE
YOKLAYA YOKLAYA YURUYORUM !

MODEL - RESİMLERİM KADAR PARA ET-
SEYDİM ŞİMDİ MİLYONERDİM !